

Angel Lover

Contents

Angel Lover	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	19
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25
12. Chương 12	27
13. Chương 13	28
14. Chương 14	31
15. Chương 15	33
16. Chương 16	36
17. Chương 17	38
18. Chương 18	40

Angel Lover

Giới thiệu

Pairing: KiMinDisclamei : SuJu, DBSK, Changmin, Kibum đều ko phải của tớ. Rating:13+Genre: romance, sad, mystery

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/angel-lover>

1. Chương 1

Em luôn là người anh yêu nhất. Luôn là như thế.

Chúng ta đã ở bên nhau bao lâu? Một năm? Hai năm? Là năm năm...

Năm năm là khoảng thời gian dài phải không em? Có lẽ...

Nhưng với anh nó thật ngắn ngủi, quá ngắn ngủi...

Nhưng... đó vẫn là khoảng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời anh.

Có được em, trong năm năm đó, anh sống trong hạnh phúc.

Dù sao thì... em à... cũng đã đến lúc...

“Bác sĩ, cậu ấy đã tỉnh lại!”

Cô y tá trong lúc đang chỉnh lại bình dịch thì phát hiện ra bệnh nhân của mình đang khôi phục ý thức. Mừng rỡ, cô vội vã nhấn chuông báo và chạy ra hành lang gọi lớn. Các bác sĩ nhanh chóng chạy vào phòng bệnh tiến hành những cuộc kiểm tra cần thiết cho bệnh nhân vừa tỉnh dậy.

“Cậu có nhận ra đây là đâu không?” Vị bác sĩ già hỏi cậu bằng chất giọng khàn khàn ồm ồm.

Cậu đưa mắt nhìn quanh, tất cả là một màu trắng toát.

“... Bệnh viện...?”

Vị bác sĩ nhẹ nhàng gật đầu.

“Cậu có biết mình là ai không?”

Cậu hơi cau mày suy nghĩ. Cậu là ai? Trong đầu cậu hiện lên một ngôi nhà nhỏ ồm ồm, gương mặt của đôi vợ chồng trung niên, hai bé gái xinh xắn.

“Shim... Shim Changmin...” Cậu mấp máy môi.

Bác sĩ lại một lần nữa gật đầu hài lòng.

“Cậu có biết cậu ngủ bao lâu không?”

Bao lâu ư? Từ ngày hôm đó... bao lâu... cậu không biết nữa... Nhưng, tim cậu đau nhói.

“Ba tháng!” Vị bác sĩ nói chậm rãi khi cậu lắc nhẹ đầu, “cậu đã hôn mê ba tháng nay. Vậy... cậu Shim, cậu có nhớ chuyện gì đã xảy ra?”

Chuyện gì đã xảy ra?

Trí óc cậu bắt đầu hoạt động, những kí ức bắt đầu ùa về. Đầu cậu bắt đầu đau. Đau như búa bổ. Đau như có ai đập mạnh những tảng đá vào đầu cậu vậy. Không những thế, cả tim nữa, tim cậu thắt lại, nhói lên, buốt giá.

Những hình ảnh đó. Những hình ảnh cuối cùng trước khi cậu nhắm mắt lại, dần dần hiện ra như những thước phim chiếu chậm. Từng đoạn, từng đoạn một, đỏ rực màu máu. Và anh... nằm đó... gương mặt hoàn hảo bị che lấp bởi một màu đỏ bầm xấu xí...

“Anh...”

Đó là những gì cậu thốt lên trước khi ngất đi trong nước mắt.

Anh xin lỗi, anh không thể lau đi những giọt nước mắt cho em...

Anh xin lỗi, anh không thể ôm em như trước kia...

Anh xin lỗi, chúng ta không thể bên nhau...

Anh xin lỗi, anh từng nói sẽ không bao giờ khiến em đau khổ...

Vậy mà... những giọt nước mắt em rơi giờ đây là vì anh...

Anh xin lỗi...

“Min à, em không ăn là không được đâu!”

Junsu cố gắng nài ép Changmin ăn vài muỗng cháo, nhưng cậu chỉ ngồi ở đó, trên chiếc giường bệnh màu trắng mà nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ.

“Min à...” Junsu lặc giọng.

Changmin tỉnh dậy đã hơn một tuần, và luôn ở tình trạng như thế. Ngoài trừ lúc ngủ, còn không thì cậu cứ ngồi như thế, nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ. Nhìn chăm chú, nhìn chờ đợi rồi nước mắt cứ thế rơi xuống, ướt đầm gương mặt xinh đẹp của cậu.

“Min à, em đừng làm hyung sợ mà...” Junsu bật khóc, nắm lấy bàn tay gầy guộc của Changmin, “em đừng nhìn ra đó nữa, nhìn hyung này, nhìn hyung này!” Junsu vừa nói vừa ôm gương mặt Changmin, kéo cậu nhìn vào mình.

“Hyung à...” Changmin lên tiếng, giọng nhẹ tênh. “... tại sao... hyung ấy không mang em theo?”

Gương mặt Changmin lại trở nên chờ đợi, cậu nhếch môi cười, nụ cười không một chút ý nghĩa. Nước mắt lại rơi...

Junsu ôm chầm lấy em mình, òa khóc. Junsu biết rõ nó đã thực sự chịu rất nhiều đau đớn, và giờ đây, đối với Min, sống cũng giống như chết. Junsu không đủ can đảm rời nó một giây, cậu sợ rằng, một giây đó Min có thể làm bất kì điều gì để có thể đi theo hyung ấy.

“Su à, cậu về nhà nghỉ đi. Để tớ ở đây được rồi!” Yoochun đến, mang theo một giỏ trái cây lớn.

“Không sao!” Junsu mỉm cười, “hyung ấy đã bảo phải chăm sóc Min thật tốt!”

“Hyung ấy nói là chúng-ta chứ không phải cậu!” Yoochun thở dài, “nhìn cậu xem, về nhà ngủ một chút đi. Lát Ho hyung cũng vào với tôi, đừng lo!”

Junsu cũng đành nhượng bộ. Cậu tiến về phía Changmin, nắm tay nó, cười nhẹ:

“Min ngoan, ở lại với Chun hyung, hyung về nhé!”

Changmin đưa mắt nhìn Junsu, lại cười:

“Em... không muốn ở lại... Em... muốn đi cùng hyung ấy...”

2. Chương 2

“Kibum, em có tỉnh dậy hay không đó?”

Mới sáng sớm Heechul hyung đã la lối um sùm ở dưới nhà rồi. Thật là phiền phức.

“Kim Kibum! Dậy ngay!”

Cánh cửa bật mở, tấm chăn ấm áp trên người tôi bị lật ra một cách mạnh bạo.

“Dậy!”

“Ư... ư... em dậy... dậy rồi...” Tôi cố cất tiếng và mệt mỏi bò khỏi giường.

Mỗi ngày buổi sáng là lúc tôi ghét nhất. Tôi ghét buổi sáng. Lúc nào mở mắt vào sáng sớm tôi cũng cảm thấy vô cùng mệt mỏi và có một chuyện luôn diễn ra sau khi tôi rời khỏi giường...

[Bóp]

Là nó, đó là điều tôi đang nói đến. Huyết áp của tôi luôn tụt vào sáng sớm, và bức tường gần bản lề cửa luôn là đích đến đầu tiên của tôi trong một ngày.

“Lại nữa.” Heechul hyung bắt đầu dài giọng, “đó là nguyên nhân hyung bảo em phải đi ngủ sớm và dậy đúng giờ. Em có biết mỗi năm Tết đến hyung phải bảo trì bức tường cho em không hả???”

“Em biết rồi... Em đau lắm, hyung đừng nói nữa...” Tôi nói và chui vào buồng tắm đóng cửa mạnh bạo. “Tại sao gọi em sớm vậy?”

“ Em nói sẽ chở Hannie đi tháo bột giúp hyung mà!” Heechul hyung nói và lệt quệt lê cái dép con heo màu hồng đi xuống nhà.

Tôi nhớ lại ba tháng trước Han Kyung hyung treo cầu thang tưới cây sao đó trượt chân ngã xuống và gãy luôn cái chân phải. Ngày hôm đó, lần đầu tiên tôi thấy Heechul hyung hoảng đến mức hyung ấy làm loạn và làm sai tất cả mọi thứ. Đến mức tôi phải bảo Heechul không được động đến bất kì cái gì ngoài chuyện ngồi cạnh Hankyung cho đến khi xe cấp cứu đến.

Hôm nay Heechul lẽ ra phải đưa Hankyung đi tháo bột mới yên tâm, nhưng vì ở chỗ làm Heechul có việc gấp không thể vắng mặt. Vì chuyện này mà Heechul gần như nổi điên ở văn phòng, tôi biết rõ Heechul mà. Anh ấy hẳn phải kẻ dao vào cổ ông sếp của mình rồi, nhưng đâu cũng vào đấy, Heechul không thể không đi làm.

“Được rồi, hyung cứ đi làm đi, em đến chỗ hyung ấy bây giờ!”

Tôi nghe tiếng Heechul cảm rằm gì đó vì việc tôi là em họ của hyung ấy mà chẳng giống hyung ấy mà giống hệt Han Kyung vừa ngốc nghếch, vừa vụng về; rồi còn chửi rửa gì đó ông sếp của mình. Sau một lúc, tiếng cửa đóng, Heechul đã đi. Tôi thật sự rất thắc mắc tại sao hyung ấy lại dài hơi đến thế. Thành thật mà nói, đôi khi tôi cảm thấy Heechul hyung nhiều lúc khá phiền phức.

Đột ngột điện thoại vang lên một điệu nhạc lạ lẫm khi tôi vừa ra khỏi phòng tắm, lại là Heechul. Tôi khá khó chịu vì cái tính này của ông anh họ mình, tôi không thích ai đó tự tiện đụng vào đồ của tôi.

“ Em nghe, Han hyung.”

[Thật làm phiền em, Bummie, nhưng chín giờ...] Giọng Han hyung ngập ngừng ở đầu dây bên kia. Tôi tự hỏi tại sao hyung tôi không thể học được cái tính hiền lành thật thà của hyung ấy.

“ Không sao hyung à, bây giờ em qua hyung đây!” Tôi cười nói. Han hyung luôn là người sợ đem phiền phức đến cho người khác.

[Cảm ơn em.] Tôi cảm giác được hyung ấy đang cười.

Heechul hyung của tôi và Han Kyung hyung hoàn toàn khác nhau, vậy mà họ đã ở bên nhau hơn năm năm rồi. Còn tôi, chưa có ai quá được một tháng. Heechul hyung luôn bảo tôi quá vô tâm và hời hợt nên không giữ được một cô gái nào, bản thân tôi cũng nhận rõ điều đó. Thực chất, đối với tôi, những cô gái đó, có hay không cũng không quan trọng, bởi vì, tôi chưa từng yêu họ.

Tôi lái xe đến thẳng nhà Han Kyung hyung, hyung ấy đã đứng đợi tôi ngay trước cửa và nở nụ cười quen thuộc khi nhìn thấy tôi.

“ Cảm ơn em, Kibum.” Hyung ấy lặp lại lời cảm ơn mà tôi nghe từ mấy hôm trước đến bây giờ.

“Được rồi hyung à,” tôi phì cười và nhún ga.

Thành thật mà nói, tôi không thích đến bệnh viện chút nào. Một chút cũng không thích, nhưng những trường hợp như hôm nay thì tôi sẵn sàng đến đó. Có lẽ vì biết tôi không thích bệnh viện nên Han hyung mới cảm thấy áy náy.

“ Em không thích đến bệnh viện, phải không, Bummie?” Han hyung hỏi.

“ Vâng.” Tôi gật nhẹ đầu. “ Nhưng hyung đừng có để ý, em thỉnh thoảng vẫn lòi Heechul hyung đến đó mà.”

Sau câu trả lời của tôi, Han Kyung lại nở nụ cười dịu dàng đầy ý nghĩa. Nếu nói nụ cười đều của Heechul nhiều ý nghĩa thì Han hyung cũng thế, dịu dàng nhưng cũng nhiều hàm ý. Xét cho cùng, họ cũng có nhiều điểm tương đồng với nhau.

Đến bệnh viện, tôi mượn một chiếc xe lăn và đưa Han hyung vào phòng kiểm tra. Sau khi chụp hình và nghe giải thích, có vẻ như chân của anh ấy đã ổn. Tôi ra ngoài đợi anh ấy tháo bột và kiểm tra toàn thân lần nữa.

Hôm nay là ngày thường nên phòng đợi cũng vắng người hơn, tôi không ngồi ở đó mà xuống sân bệnh viện đi dạo, mùi thuốc sát trùng làm tôi thấy khó chịu. Khuôn viên sân của bệnh viện khá là rộng và có rất

hiều cây xanh, một vài bệnh nhân đang đi dạo và trò chuyện cùng người nhà của mình. Tôi ngồi ở một ghế đá dưới gốc cây anh đào lớn, đang là mùa hè nên những tán cây xanh um mát rượi.

“ Xin chào.” Giọng nói vang lên làm tôi giật mình.

Đứng trước mặt tôi là một chàng trai khá cao, làn da trắng ngần cùng với mái tóc nâu ôm lấy gương mặt xương xương và một nụ cười như tỏa sáng. Tôi không quen biết người này nên không đáp lại mà nhìn thẳng vào anh ta với đôi mắt ngạc nhiên.

“ Tôi ngồi ở đây nhé?” Anh ta lại nói với chất giọng nhẹ nhàng của mình.

Tôi gật đầu và ngồi nhích sang một bên. Anh ta ngồi xuống cạnh tôi và im lặng nhìn những người ở phía đằng xa đang nói chuyện và cười đùa với nhau.

“ Họ hạnh phúc nhỉ?”. Anh ta mở lời.

“ Vậy sao?” Tôi nhếch môi.

“ Cậu không nghĩ vậy sao?”. Anh ta quay sang nhìn tôi, đôi mắt đen láy láy lấp lánh dưới ánh nắng.

Trong một thoáng, tôi sững người vì vẻ đẹp của anh ta.

“ Phải. Rõ ràng đó là những người mắc những căn bệnh không thể chữa khỏi... như thế sao gọi là hạnh phúc?” Tôi gật nhẹ đầu rồi toang đứng lên khi nhìn thấy Han Kyung đã ra ngoài và đang tìm tôi.

Một bàn tay ấm áp nấp lấy cổ tay tôi. Hơi khó chịu, tôi quay lại nhìn anh ta. Nhưng đáp lại vẫn là nụ cười dịu dàng như tỏa sáng đó.

“ Từ này phải nhờ cậu nhiều rồi.”

“ Hả?” Tôi ngạc nhiên.

Không để ý đến vẻ mặt đang hết sức kinh ngạc của tôi, anh ta cúi chào rồi bước đi thật nhẹ nhàng.

“ Bummie.” Han Kyung vỗ vai tôi, “ em làm gì vậy?”

“ Anh ta...” Tôi chỉ về phía người con trai lúc nãy, nhưng nhìn lại thì anh ta đã biến mất. “ Không có gì.” Tôi nói nhanh khi thấy Han hyung đang ngơ ngác nhìn mình và lời hyung ấy đi.

Tôi có quay lại nhìn thêm một lần nữa, nhưng cũng chẳng thấy ai. Anh ta là ma hay sao mà biến mất nhanh như thế?

3. Chương 3

Đang là mùa hè nhưng tôi vẫn thường xuyên tới trường, vì công việc của tôi là thư viện. Vào những ngày hè, hiếm có sinh viên nào thích ở thư viện, một nơi buồn chán suốt cả ngày, suốt cả tuần. Thế nên, một cơ hội tốt để tôi kiếm thêm chút tiền tiêu vặt mà không cần quá mệt nhọc.

“ Em đi thư viện!” Tôi nói khi khoác áo chuẩn bị ra ngoài.

“ Em cứ chôn mình trong cái chốn nhàm chán đó riết em cũng sẽ trở nên nhàm chán đó, Bummie!” Lại cái chất giọng dài ngoằng của Heechul hyung.

Tôi chỉ còn nước phì cười trước những câu như thế của hyung ấy. Đối với tôi, thư viện là một nơi yên tĩnh và... nơi đó tôi có một bí mật.

Trường đại học của chúng tôi khá lớn, đương nhiên thư viện của chúng tôi cũng vậy. Công việc thường trực của tôi là ngồi ở quầy và làm những thủ tục mượn nhận sách và sắp xếp lại các giá sách.

“ Tôi muốn mượn những cuốn này!”

Một chồng sách đặt xuống quầy, trước mặt tôi. Tôi bắt đầu nhập tên những cuốn sách ấy vào máy, đó là sách về y học và tâm lý và đoán được ai là người mượn sách mà không cần ngẩng lên. Vì dạo gần đây chỉ có một người mượn những cuốn sách như thế.

“ Anh tên gì?” Tôi hỏi.

“ Park Yoochun!”

“ Xong rồi ạ!” Tôi mỉm cười.

Park Yoochun là sunbaenim của tôi ở trường đại học, anh ấy cười nhẹ rồi xách bọc sách ra về.

“ Hình như nhà anh ấy có chuyện thì phải!”

Donghae xuất hiện bên cạnh tôi, vọc vọc bàn phím vi tính. Cậu bạn thân duy nhất của tôi là người không bao giờ ở yên một chỗ. Phải, khá là khác với tôi.

“Đừng phá!” Tôi gắt nhẹ và đẩy cậu ấy ra chỗ khác.

“ Sao hả?” Donghae nháy mắt, “ từ đầu hè đến giờ cậu ấy không xuất hiện huh?”

“ Ai cơ? Đừng có nói nhảm!”

“ Aaa, vậy sao?” Donghae nở nụ cười nham hiểm, “ thôi, đi tập banh đây, trưa cùng ăn ha?”

“ Uhm. Chào!”

Sau khi Donghae đi khỏi, tôi bắt đầu sắp xếp lại sách người ta trả lên kệ. Bất chợt, tôi dừng lại ở cái kệ phía sau cái bàn dài đặt cạnh cửa sổ. Ở chiếc bàn ấy vẫn có một người hay ngồi đọc sách...

Điện thoại bất ngờ rung lên kéo tôi ra khỏi suy nghĩ của mình. Một tin nhắn mới.

[Bummie, tan ca đến bệnh viện lấy giấy báo kiểm tra sức khỏe của Han giùm hyung!]

Tôi không thể nhịn được cười, lại cái kiểu nhờ vả mà cứ như ra lệnh quen thuộc của hyung ấy.

Đưa mắt nhìn vào chỗ ngồi cạnh cửa sổ lần nữa, tôi khẽ cười, có vẻ như duyên phận giữa tôi và người đó đã hết rồi. Kì nghỉ hè kết thúc tôi sẽ trở về Mĩ, có lẽ không có cơ hội gặp lại nữa.

Tôi hết ca vào lúc một giờ chiều, sau khi đợi người ca sau đến thay và ăn trưa cùng Donghae, tôi đón xe buýt đến thẳng bệnh viện. Chuyển xe buýt giữa trưa bao giờ cũng vắng người và yên tĩnh. Một hành khách mới bước lên khi chiếc xe dừng lại vài phút ở bến. Đó là một người khá cao và ánh mắt cương nghị, anh ta ngồi xuống cạnh tôi và nhìn ra cửa sổ bên cạnh. Trông anh ta có vẻ gì đó thoáng buồn và lo lắng trên nét mặt.

Tiếng chuông điện thoại nhẹ nhàng réo rất một điệu nhạc lạ tai mà tôi chưa từng nghe ở đâu vang lên, anh chàng kia thoát khỏi sự trầm tư, vội vã nghe điện thoại.

“ Anh đang trên đường tới, em đừng lo! Để ý nó nhé, đừng để nó làm bậy!” Giọng anh ta vừa lo lắng vừa tức giận.

Chiếc xe dừng lại ở trạm cuối cùng trước bệnh viện, tôi đứng dậy tính xuống xe thì anh chàng kia vội vã chen xuống trước tôi và làm rơi một cuốn sách. Tôi nhận ra đó là cuốn sách về tâm lý học mà Park sunbaenim đã mượn lúc sáng. Thật may mắn khi tôi là người nhặt được, nếu không thì khó mà kiếm lại một cuốn khác để đền cho thư viện.

Tôi đến phòng bác sĩ của Han hyung lấy bản kiểm tra và theo lời bác sĩ thì hyung có cơ thể khá là khỏe mạnh. Sau đó đến quầy tiếp tân của bệnh viện hỏi về anh chàng trên xe buýt, và đúng như tôi đoán, chỉ cần tả ngoại hình của anh ta thì ai cũng biết.

Đó là phòng bệnh riêng, số 2612, và theo lời các y tá, người nằm viện là em trai anh ta. Khi tôi tới trước cửa phòng bệnh, cánh cửa khép hờ và tôi nghe có tiếng người vọng ra từ bên trong.

“ Min à... em không tính ăn thật sao?” Một chất giọng kì lạ, thanh thanh, cao cao và run run.

“ Changmin, em tính thế nào đây? Cứ thế này mà được à?” Một chất giọng khác, ấm và trầm.

Có vẻ như tôi đến không đúng lúc, đành quay lại vào lúc khác vậy. Nghĩ thế, tôi quay lưng định về thì gặp Park sunbaenim đang đi vào. Thấy tôi ngần ngừ trước cửa phòng bệnh, anh ấy khá ngạc nhiên:

“ Là cậu ở thư viện?”

“ À vâng, trên xe buýt em thấy anh cao cao kia đánh rơi cuốn sách này nên...” Tôi nói và đưa cuốn sách cho anh ấy.

Anh Park nhìn cuốn sách rồi mỉm cười với tôi, nhưng đôi mắt vẫn đượm nét buồn, giống như anh chàng trên xe buýt.

“ Cảm ơn em. Lúc trưa Yunho cầm nó vào công ty.” Anh Park nói.

“ Vâng.” Tôi cười nhẹ, cuối đầu chào anh ấy và ra về.

Tôi bỗng dưng có chút tò mò về cái người đang nằm trong phòng bệnh kia, em trai của Park sunbaenim.

Tối hôm đó Donghae đến nhà tôi cùng ăn tối. Heechul hyung đã bảo Han Kyung hyung làm món cơm chiên Bắc Kinh để mừng hyung ấy có một cơ thể khỏe mạnh. Heechul hyung chẳng có gì giỏi ngoài việc bày trò cho Han hyung làm. Chẳng phải Han hyung bị gãy chân là vì tưới cây cho hyung ấy sao?

“ Donghae, cậu biết Park Yoochun không?”

Tôi lên tiếng hỏi khi cả chúng tôi ngồi ở phòng khách chờ hai hyung mang trái cây lên tráng miệng.

“ Biết, đàn anh trên chúng ta một khóa phải không?” Donghae gật đầu.

“ Biết em trai anh ấy không?”

“ Biết là anh ấy có em trai, nhưng không biết là ai. Hình như là khóa sau chúng ta, mà nghe nói nhóc ấy vừa bị tai nạn xe cộ hôn mê đâu cũng lâu rồi.”

“ Vậy sao?” Tôi gật gù đầu.

Vừa lúc đó Heechul và Han hyung từ trong bếp đi ra, đặt xuống bàn một tô dưa hấu đỏ ửng. Heechul hyung ngồi xuống, vỗ tay, gương mặt háo hức:

“ Nhà của Hannie có người thuê rồi. Từ tuần sau Hannie sẽ sang đây ở cùng hyung!” Hyung ấy thông báo.

“ Cuối cùng cũng dọn vậy mà lúc trước cứ ông ổng là không cho Han hyung ở chung!” Tôi nói và nhón một miếng dưa hấu vào miệng.

Ngay lập tức, tôi nhận ngay cú lườm nguýt sắc lẹm của hyung ấy.

4. Chương 4

Có những điều diễn ra trong cuộc sống mà chúng ta không biết nên gọi là tình cờ hay là định mệnh...

“ Mẹ em gọi hả Bummie?” Heechul hyung hỏi khi tôi vừa ra phòng khách với tô bỏng ngô trên tay.

Nhìn hai hyung suốt ngày dính với nhau tôi không biết việc mình đồng ý cho Han hyung dọn đến ở cùng là đúng hay sai nữa. Nếu mấy hôm trước tôi nói ‘không’ khi Heechul hyung báo chuyện đó thì sao nhỉ?

“ Không có gì, chỉ bảo là chừng nào về thì báo trước.” Tôi nói và bắt đầu chuyển kênh.

“ Vậy khi nào em định về?” Han hyung hỏi và đưa tay bốc một nắm bỏng ngô.

“ Em tính hết kì nghỉ hè này, nhưng vừa mới xin được việc làm ở nhà hàng nên em nghĩ là học hết học kì sau luôn rồi về.”

“ Vậy cũng được.” Heechul hyung gật gù, “hyung cũng không muốn mày nói đi là đi, thế thì hyung sẽ buồn lắm.”

Tôi phì cười trước vẻ mặt phụng phịu của Heechul hyung. Hyung ấy luôn cố tỏ ra dễ thương với tôi mỗi khi tôi bảo phải về Mĩ. Vì hyung ấy tôi đã ở đây ba năm, và bây giờ cũng đến lúc tôi phải về, dù sao thì hyung ấy cũng đã có Han hyung ở bên cạnh.

Sáng hôm sau, trước khi tôi đến thư viện thì Han hyung giữ lại, đưa cho tôi một xấp giấy tờ và nhờ tôi đến nhà hyung ấy đưa cho người thuê nhà. Nhưng khi tôi đến thì ngôi nhà đã khóa trái, không có ai ở nhà cả.

“ Hyung à, họ đi vắng rồi.” Tôi gọi cho Han Kyung hyung.

[À, nếu vậy em đến bệnh viện Seoul xem, nghe nói người nhà cậu ấy bệnh nên ban ngày thường không có ai ở nhà.]

“ Bệnh viện ư?” Tôi hơi ngạc nhiên, nhưng từ sâu thẳm, tôi cảm thấy có điều gì đó thật kì lạ. Đạo gần đây, sự trùng hợp tình cờ mà tôi gặp hơi nhiều.

[Cậu ấy tên là Jung Yunho, em vào bệnh viện hỏi nhé. Sổ giấy tờ đó gấp lắm.]

“Được rồi, hyung, hết ca em sẽ đi ngay!”

Jung Yunho ư? Đây có thật sự là một sự tình cờ?

Khi tôi đến bệnh viện, ở đó vẫn vắng như hai lần trước. Tôi không không cần hỏi mà đi thẳng đến căn phòng có số 2612. Lần này, cánh cửa phòng để mở, tôi có chút ngạc nhiên nhưng vẫn bước vào. Nhìn thoáng qua, căn phòng không có ai, cả giường bệnh cũng trống không, khi tôi định quay ra thì lại nhìn thấy... một thiên sứ...

Cậu khá cao, bộ đồ của bệnh viện trắng toát và quá rộng làm cho cậu trở nên thật nhỏ bé và mong manh. Mái tóc cậu hơi dài, nâu nhạt ánh lên dưới ánh sáng nhạt nhòa rọi vào phòng qua lớp kính cửa sổ. Cậu đứng đó, tựa mình vào khung cửa, đôi mắt nhìn vào một khoảng không vô định.

Có vẻ như đây không đơn giản chỉ là một sự tình cờ. Nhưng... bản thân tôi không tin vào thứ gọi là định mệnh.

“ Cậu là ai?”

Giọng nói tông cao vang lên sau lưng làm tôi giật mình. Đứng sau lưng tôi là một chàng trai có gương mặt bầu bĩnh và đôi mắt một mí tròn tròn. Anh ta nhìn xoáy vào tôi dò hỏi và đề phòng.

“ Em là... người nhà của Han Kyung hyung... anh ấy bảo em đến đưa cái này.” Tôi đưa ra xấp giấy tờ.

Anh ta nhìn xấp hồ sơ trên tay tôi rồi nhìn tôi, đôi môi hơi nhoen lên tạo thành nụ cười thật nhẹ.

“ Là Han hyung à? Uh, cậu để đấy đi.” Anh ta nói và chỉ lên cái bàn kê sát tường. “ Ngồi chơi đi, tôi rót nước cho cậu. Cậu là Heechul?”

“ Không, em là Kim Kibum, em họ của Heechul.” Tôi giải thích và ngồi xuống ghế, nhưng mắt không thể dứt ra khỏi cậu.

“À, Kibum à? Từ lần đầu tiên nhìn thấy căn nhà chúng tôi đã rất thích.” Anh ta nói, đưa cho tôi li nước, “ nên khi thấy dán bảng cho thuê chúng tôi liền đến hỏi ngay. Tôi là Junsu.”

“ Vâng, anh Junsu.” Tôi cười.

“ Nó là Shim Changmin.” Junsu nói, đưa mắt nhìn cậu.

Đó là lần đầu tiên tôi gặp cậu. Gương mặt cậu đẹp và cái cách cậu đứng giữa luồng ánh sáng nữa, nó giống hệt ánh hào quang bao bọc cả người cậu. Chỉ duy một điều, trên gương mặt thiên sứ kia, cả một chút biểu cảm cũng không có. Chính xác thì phải nói là cậu giống một con búp bê sứ tinh xảo nhưng vô cảm.

Đêm đó, tôi nói chuyện điện thoại với mẹ khá trễ, sau đó thì không ngủ được. Một mình tôi đứng ở lang cang, nhìn lên bầu trời chỉ chút sao kia, chợt nhớ cậu. Hình ảnh của cậu trong đầu tôi khá là mờ ảo, không phải là không rõ nét mà là... có một cái gì đó rất kì ảo. Bỗng dưng, tôi muốn bước vào tâm hồn cậu, tôi tự hỏi, trong đôi mắt vô hồn kia, cậu nhìn thấy những gì.

5. Chương 5

Tôi đi làm ở nhà hàng mì ý cũng hơn một tuần, cũng chẳng có gì quá đặc biệt ngoài việc Heechul hyung khá hứng thú với công việc mới này của tôi. Theo hyung ấy là tôi đã biết tự giải thoát khỏi cái nhà tù đầy sách kia, nhưng theo tôi nghĩ chẳng qua là hyung ấy muốn tôi mang mì về vào mỗi đầu thán chứ chẳng có gì tốt lành. Học kì mới cũng đã bắt đầu, tôi vừa đi học vừa đi làm.

Ngôi nhà của Han hyung vẫn để trống, tuy vài ngày có người đến quét dọn một lần và tiền thuê vẫn trả hàng tháng. Theo những gì Han hyung nói, họ thuê nhà của hyung ấy là để cậu có nơi để tĩnh dưỡng. Tình hình thế này có vẻ như cậu vẫn chưa được xuất viện. Những gì tôi biết được qua lần trò chuyện trước đó với Junsu và Han hyung thì cậu đã gặp tai nạn vào đầu mùa hè, hôn mê sâu, chỉ mới tỉnh lại gần đây và lâm vào tình trạng tự bế.

“ Kibum, bệnh viện Seoul đặt hai suất mì, mang đi nhé!” Một bạn đồng nghiệp nói với tôi.

Mỉm cười gật đầu, tôi xách thùng mì ra xe. Gần đây tôi có duyên với cái bệnh viện Seoul này thật.

Người đặt mì là hai người nhà của một bệnh nhân phẫu thuật tim, trong lúc chăm sóc người thân của mình họ không thích ăn đồ của bệnh viện. Sau khi xong việc, tôi ra về. Khi ngang qua khu phòng đặc biệt, tôi chợt muốn gặp cậu. Đã gần hai tuần từ ngày hôm đó, nhưng... có vẻ hơi kì cục, nên tôi đi thẳng xuống sân mà không ghé qua căn phòng đó.

Những ngày đầu mùa thu, những cơn gió mang âm hưởng dịu dịu dễ chịu, lần đầu tiên tôi cảm thấy thật dễ chịu khi đứng ở sân bệnh viện thế này. Một chiếc lá vàng nhẹ nhàng một vũ điệu theo gió, đáp xuống vai tôi. Khẽ cười, tôi đưa tay nhặt chiếc lá trên vai mình, bất giác, tôi đưa mắt nhìn lên khoảng không trên cao kia và... bất gặp cậu...

Cậu ở đó, bên cửa sổ, mái tóc nâu rủ bóng bên ôm lấy gương mặt xanh xao và đôi mắt nâu vô hồn vẫn nhìn vào những nơi vô định...

Một đợt sóng khó lí giải trôi lên vỗ vập trong lòng tôi, cứ thế, dưới những cơn gió nhẹ và những chiếc lá xoay tròn, tôi đứng lặng như một kẻ ngốc ngược nhìn cậu như nhìn bầu trời không thể chạm đến.

Tối hôm đó, vừa bước vào cửa thì Heechul hyung đã nhảy chồm lên người tôi, la hét ôm tôi.

Tôi đi làm ở nhà hàng mì ý cũng hơn một tuần, cũng chẳng có gì quá đặc biệt ngoài việc Heechul hyung khá hứng thú với công việc mới này của tôi. Theo hyung ấy là tôi đã biết tự giải thoát khỏi cái nhà tù đầy sách kia, nhưng theo tôi nghĩ chẳng qua là hyung ấy muốn tôi mang mì về vào mỗi đầu thán chứ chẳng có gì tốt lành. Học kì mới cũng đã bắt đầu, tôi vừa đi học vừa đi làm.

Ngôi nhà của Han hyung vẫn để trống, tuy vài ngày có người đến quét dọn một lần và tiền thuê vẫn trả hàng tháng. Theo những gì Han hyung nói, họ thuê nhà của hyung ấy là để cậu có nơi để tĩnh dưỡng. Tình hình thế này có vẻ như cậu vẫn chưa được xuất viện. Những gì tôi biết được qua lần trò chuyện trước đó với Junsu và Han hyung thì cậu đã gặp tai nạn vào đầu mùa hè, hôn mê sâu, chỉ mới tỉnh lại gần đây và lâm vào tình trạng tự bế.

“ Kibum, bệnh viện Seoul đặt hai suất mì, mang đi nhé!” Một bạn đồng nghiệp nói với tôi.

Mỉm cười gật đầu, tôi xách thùng mì ra xe. Gần đây tôi có duyên với cái bệnh viện Seoul này thật.

Người đặt mì là hai người nhà của một bệnh nhân phẫu thuật tim, trong lúc chăm sóc người thân của mình họ không thích ăn đồ của bệnh viện. Sau khi xong việc, tôi ra về. Khi ngang qua khu phòng đặc biệt, tôi chợt muốn gặp cậu. Đã gần hai tuần từ ngày hôm đó, nhưng... có vẻ hơi kì cục, nên tôi đi thẳng xuống sân mà không ghé qua căn phòng đó.

Những ngày đầu mùa thu, những cơn gió mang âm hưởng dịu dịu dễ chịu, lần đầu tiên tôi cảm thấy thật dễ chịu khi đứng ở sân bệnh viện thế này. Một chiếc lá vàng nhẹ nhàng một vũ điệu theo gió, đáp xuống

vai tôi. Khẽ cười, tôi đưa tay nhặt chiếc lá trên vai mình, bắt giắc, tôi đưa mắt nhìn lên khoảng không trên cao kia và... bắt gặp cậu...

Cậu ở đó, bên cửa sổ, mái tóc nâu rũ bồng bèn ôm lấy gương mặt xanh xao và đôi mắt nâu vô hồn vẫn nhìn vào những nơi vô định...

Một đợt sóng khó lí giải trôi lên vỗ vập trong lòng tôi, cứ thế, dưới những cơn gió nhẹ và những chiếc lá xoay tròn, tôi đứng lặng như một kẻ ngốc ngược nhìn cậu như nhìn bầu trời không thể chạm đến.

Tối hôm đó, vừa bước vào cửa thì Heechul hyung đã nhảy chồm lên người tôi, la hét ồm ồm:

“ KIBUMMIE XINH XẮN ĐÁNG YÊU BÉ BỎNG CỦA HYUNGGGGG!!!!”

“ Hyung làm cái gì vậy?” Tôi nói, có phần gắt và đẩy hyung ấy ra.

“ Bummie lạnh lùng quá à...” Tiếp theo là cái trề môi dài cả thước. “ Nhà có khách đó nha!”

Tôi và hyung ấy đi vào nhà, vị khách mà hyung ấy nói đang ngồi ở phòng khách nhìn tôi gật đầu mỉm cười. Đó là Jung Yunho, tôi chưa nói chuyện với anh ta lần nào và chỉ tình cờ gặp trên xe buýt, nhưng tôi luôn có ấn tượng với anh ta.

“Đó là em trai Chullie, Kibum.” Han hyung đang ngồi bên cạnh Yunho giới thiệu.

“ Tôi có nghe Junsu nói, cậu ấy hôm trước mang giấy tờ đến và hình như cũng là đàn em của Chunnie ở trường đại học.” Yunho mỉm cười.

Tôi gật đầu chào Yunho và ngồi xuống cạnh Han hyung:

“ Cậu ấy... cậu Shim đã xuất viện?”

“ Tình trạng sức khỏe ổn rồi nên chúng tôi đưa nó về, ở bệnh viện thì không thoải mái lắm.” Yunho đáp, hết sức lịch sự, “ từ mai Changmin về nhà thì có lẽ chúng tôi không có thời gian sang chào hỏi cho phải phép nên tối nay tôi tranh thủ ghé qua.”

“ Không sao.” Heechul hyung ngồi tựa cằm ở bàn kính lên tiếng, “ các cậu mới dọn đến, nên có gì cứ bảo, chúng tôi sẽ giúp đỡ!”

“ Cảm ơn!” Yunho mỉm cười.

Sau ngày hôm đó, cậu chuyển về căn hộ của Han hyung, cách nhà tôi không xa lắm. Và cậu luôn ở đó, bên khung cửa sổ. Tôi không hiểu vì sao cậu lại như thế, do cậu đã gặp một chuyện rất khủng khiếp hay do vì tai nạn đó? Tôi không biết. Nhưng mỗi ngày, đi học, đi làm; lúc đi lẫn lúc về, tôi đều nhìn thấy cậu ở bên khung cửa, gương mặt vẫn đẹp và xanh xao, đôi mắt vẫn cứ như đang tìm kiếm một thứ gì đó trong vô vọng. Ngày qua ngày, tôi vẫn ngẩn nhìn cậu bên khung cửa mỗi khi đi ngang, tôi nhận ra rằng, theo thời gian, đôi mắt của cậu càng lúc càng có một ý nghĩa gì đó giống như đang muốn thoát khỏi thế giới này...

“ Hannie, ngày mai sang thu tiền nhà, nhớ mua giỏ trái cây mang sang!” Heechul hyung nhắc khi cả ba chúng tôi cùng xem tivi.

“ Ừ!” Han hyung mỉm cười vuốt nhẹ tóc Heechul.

“ Hyung à, ngày mai em đi thay cho!”

Có vẻ như câu nói của tôi làm các hyung ngạc nhiên dữ dội lắm, cả hai mở to mắt nhìn tôi trân trối.

Ngày hôm sau, trên đường đi học, tôi không còn thấy cậu bên khung cửa như trong suốt một tháng qua nữa. Một cảm giác bất an dấy lên trong lòng. Tôi tự dừng lại có một suy nghĩ, có khi nào cậu đã biến mất khỏi thế giới này? Có khi nào cậu đã đến với thế giới mà cậu luôn tìm kiếm?

Tôi không đến trường nữa mà ghé vào nhà Han hyung, hay bây giờ phải nói là nhà cậu. Sau một hồi chuông, cánh cửa bật mở, Junsu mỉm cười khi nhìn thấy tôi.

“ Ra là Kibum, anh cứ nhớ Han hyung bảo trưa em mới ghé!”

“ Xin lỗi...” Tôi vội nghĩ ra một lí do chính đáng cho việc xuất hiện đột ngột thế này, “ trưa em phải đi với bạn nên bây giờ ghé sang.”

“ Em vào nhà ngồi chơi đi! Đợi hyung một lát!” Junsu nói và đứng sang một bên để tôi đi vào rồi hyung ấy chạy lên lầu.

Ngôi nhà của Han hyung vẫn giữ nguyên như cũ, không có gì thay đổi, đơn giản mà ấm áp. Sunbaenim của tôi đang ngồi ăn sáng ở chiếc bàn ăn phía sau quầy bar, vừa nhìn thấy tôi anh ấy đã cười:

“ Kibum, vào ăn sáng cùng!”

“ Vâng, em...”

[XOẢNG!]

Tôi chưa nói dứt câu thì trên lầu có tiếng đổ bể, Yoochun sunbaenim lập tức chạy lên mà không suy nghĩ, tôi cũng vội vàng đi theo xem có chuyện gì. Yoochun chạy vào căn phòng cuối hành lang mà trước kia Han hyung để trống, cánh cửa phòng mở toang tràn ngập ánh sáng. Tôi đến sau Yoochun và thấy cậu đang ngồi bệt ở sàn nhà, dựa vào tường, đầu ngã về một bên, đôi mắt nhắm hờ và... cổ tay trái cậu băng gạc bị gỡ tung, chằng chịt vết cắt, máu chảy loang lổ quanh sàn. Gương mặt cậu tràn ngập đau khổ...

Tim tôi đột nhiên đau nhói lên. Tôi muốn đưa tay ôm lấy cậu, nhưng...

“ Changmin!!!!” Junsu chạy từ lầu trên xuống, xô vào phòng và ôm lấy cậu. “ Min à? Min à, nhìn anh đi!”

Yoochun hyung nâng cổ tay cậu lên, quan sát vết thương rồi cột một mảnh vải lên phía trên vết thương để cầm máu. Junsu sau đó bế cậu lên giường và tiếp tục băng bó lại vết thương trên cổ tay cậu. Có vẻ như chuyện này rất quen thuộc với cả Yoochun, Junsu và ... cả cậu nữa.

Tôi vẫn đứng đó, nhìn những gì đang diễn ra mà không biết phải làm gì. Xong đâu đó, Yoochun quay về phía tôi, cười nhẹ, nụ cười buồn thăm thẳm:

“ Xin lỗi để cậu thấy cảnh này...”

“ Cậu ấy...” Tôi lên tiếng một cách khó khăn, “ cậu ấy làm sao thế?”

6. Chương 6

Tôi ngồi một mình ở giảng đường không người, tiết học đã hết từ lâu và mọi người đều đã ra về. Những gì tôi biết nay từ Yoochun có vẻ như không phải là toàn bộ, nhưng thật sự là quá nhiều rồi.

“ Chuyện gì vậy?” Gương mặt Donghae đột ngột xuất hiện trước mặt tôi.

“ Sao lại ở đây?”

“ Tiết sau lớp tôi ở đây, cậu đang nghĩ gì vậy?” Donghae ngồi xuống và nhìn tôi chờ đợi.

“ Không có gì, tôi đi về nha!” Tôi nói và ra về không để ý đến việc Donghae đang nhìn tôi kì lạ.

Tình yêu đầu tiên tôi biết đến là tình yêu của Hankyung và Heechul hyung của tôi, và bây giờ tôi lại biết đến tình yêu thứ hai là... tình yêu của cậu...

“ Cậu... cậu ấy làm sao thế?”

Yoochun nhìn tôi mỉm cười và đưa tôi quay xuống phòng khách, để lại Junsu chăm sóc cho cậu. Trước khi đi, tôi quay lại nhìn cậu, gương mặt hốc hác đang chìm vào giấc ngủ không bình yên.

“ Minnie nó đã mất đi người nó yêu nhất sau tai nạn đó.” Yoochun nói và đưa tôi một li nước khác.

“ Sao ạ?”

“ Người yêu của Min, Jaejoong, là một người rất tuyệt!” Yoochun cười nhẹ và nhớ đến quá khứ, “ cậu ấy có gương mặt đẹp nhưng khá lạnh lùng, nhưng thực tế thì rất vui tính và tốt bụng! Cậu ấy và Min quen nhau nhờ tôi và Yunho.”

Tôi vẫn im lặng lắng nghe. Yoochun ngừng một chút rồi tiếp tục, có vẻ như hyung ấy đang chìm vào khoảng kí ức đẹp đẽ kia.

“ Chúng tôi, năm người ở cùng nhau và có một khoảng thời gian rất vui vẻ. Jaejoong và Min yêu nhau. Họ là một cặp thật sự rất đáng yêu. Chưa bao giờ tôi nhìn thấy Min cười đẹp như trong khoảng thời gian ấy. Và thậm chí người ngoài chỉ cần nhìn thấy hai người đó cũng đã cảm thấy hạnh phúc rồi.” Đến đây, giọng Yoochun hyung bắt đầu lạc đi, “ một ngày Jaejoong và Min quyết định dọn ra ở cùng nhau trong một căn hộ ở gần nhà chúng tôi. Hôm đó, trên đường đi mua sắm, họ đã gặp tai nạn.”

“ Vậy anh ấy...?” Tôi lên tiếng.

Yoochun gật nhẹ đầu, đi đến ngưỡng cửa nhìn ra vườn.

“ Jaejoong đã chắn cho Min khi hai xe va chạm nhau. Cuối cùng, Jaejoong đã ra đi sau khi cấp cứu, còn Min thì lâm vào giấc ngủ dài... Khi chúng tôi đến, Jaejoong nhìn từng người chúng tôi, nở nụ cười quen thuộc...”

Người đó thực sự đã làm cậu mỉm cười ư? Từ lúc tôi biết cậu, hình ảnh của cậu trong tôi là một búp bê sứ vô hồn đứng bên cửa sổ. Tôi muốn biết, nụ cười của cậu như thế nào...

“ Kibum, mang mì ra bàn đi!”

Tôi gật đầu và quay trở lại công việc của mình.

Sau hôm đó, tôi không còn nhìn thấy cậu đứng bên cửa sổ nữa, thay vào đó là tấm màn luôn đóng kín, không một chút lay động.

Mấy hôm nay trời bắt đầu mưa, những chiếc lá vàng bông bênh trên những vũng nước đọng trên mặt đường. Sinh hoạt thường nhật của tôi không có gì thay đổi, kể cả việc dừng lại nhìn lên khung cửa đóng kín kia. Tôi không biết cảm xúc kì lạ trong mình là gì. Heechul hyung bảo tôi đã yêu cậu, nhưng điều đó là không thể, làm sao có thể yêu một người mà chẳng biết gì về người đó cơ chứ? Nhưng... rõ ràng tôi muốn biết về cậu nhiều hơn.

“ Vậy thì cứ đến nhà và bảo là cậu muốn thăm cậu ấy!” Donghae lên tiếng khi chúng tôi cùng ăn trưa.

“ Nói gì vậy?” Tôi đưa mắt nhìn cậu ta.

Donghae nhìn tôi một lúc rồi thở dài:

“ Cậu lúc nào cũng thế, Bummie. Cậu luôn giữ những cảm xúc của cậu trong lòng và không cho ai biết. Như thế không tốt đâu!”

“ Nhưng...”

“ Nhưng cái gì, rõ ràng là cậu muốn tìm hiểu về cậu ấy, đúng không?” Donghae bắt đầu chất vấn, lần đầu tiên cậu ấy có thái độ như thế với tôi, “ cứ đến đó đi, Park sunbaenim chẳng phải đã kể cho cậu nghe? Nếu vậy họ sẵn sàng đón tiếp cậu thôi!”

Tôi nhìn Donghae trân trối, hôm nay cậu ấy ăn phải thứ gì thì phải? Nhưng... cậu ấy nói đúng. Có vẻ như việc giữ quá kĩ cảm xúc của mình đã làm cho những người xung quanh vừa khó chịu vừa lo lắng cho tôi.

Có điều... tôi phải đối mặt với cảm xúc hiện tại của mình như thế nào đây?

Vài ngày sau, sau khi sang thăm nhà cậu về, Han hyung bảo với tôi rằng tình trạng của cậu không ổn định. Theo Han hyung kể, những gì cậu làm là nằm trên giường và truyền nước biển. Tim tôi thất lạc khi nghe Han hyung nói. Cậu... đã sắp vỡ tan ư?

Tôi đã đến nhà cậu ngay lúc đó. Đứng rất lâu ở ngoài cửa, tôi không biết mình phải nói gì. Nếu như nói muốn thăm cậu, thì tôi sẽ phải làm gì khi gặp cậu? Thậm chí tôi và cậu còn không biết nhau, và... cậu thì vốn không hề tồn tại ở đây...

“ Em làm gì ở đây, Kibum?” Giọng nói sau lưng làm tôi giật mình.

“ À, Yunho hyung...” Tôi cười gượng, “ em nghe Han hyung bảo tình trạng của Changmin không ổn lắm, nên...”

“ Trễ thế này à?” Yunho tròn mắt nhìn tôi ngạc nhiên.

Đúng thật là trễ lắm rồi, đã hơn mười giờ tối.

“ À, em vừa đi làm về nên...” Tôi cố phân bua để giấu đi việc mình cố tình đến đây trong đêm khuya chỉ là muốn gặp cậu.

Yunho nhìn tôi một lúc rồi cười nhẹ:

“ Vào nhà đi, mưa lạnh đấy!”

Yoochun đang ngồi ở phòng khách làm việc với laptop và chồng sách y khoa của mình, vừa thấy Yunho anh ấy mỉm cười thật hiền.

“ Về rồi à? Có Kibum nữa huh?”

“ Chào hyung!” Tôi gật nhẹ đầu.

“ Cậu ấy đến thăm Min, Junsu vẫn ở đó à?” Yunho nói và ngồi xuống chiếc ghế salon dài sau lưng Yoochun, bóp nhẹ vai anh ấy.

“ Em bảo cậu ấy đi ngủ rồi.” Yoochun đáp và nhìn Bum, “ cậu muốn thăm nó thì bây giờ là tốt nhất đây. Nó ngủ rồi!”

Nói rồi, Yoochun đứng dậy dắt tôi lên phòng cậu. Căn phòng tông trắng lờ mờ trước hôm nay tối và lấp lánh ánh đèn vàng nhàn nhạt. Trên chiếc giường đơn ở góc phòng, cậu đang ngủ, cổ tay dày đặc những băng gạc. Tiếng nhỏ giọt từ bình nước biển trong căn phòng yên tĩnh vang lên rõ rệt, lạnh lẽo.

Tôi và Yoochun đi đến cạnh giường cậu. Nhìn cậu ngủ mà đôi mày vẫn cau lại, gương mặt hốc hác hơn cả lần trước, lòng tôi lại nhói lên lần nữa. Trông cậu thanh mong manh, thật yếu đuối, chỉ một cơn gió nhẹ thôi cũng có thể khiến cơ thể cậu vỡ tan.

“ Hyung à, em có thể ở riêng với cậu ấy không?” Tôi hỏi thật khẽ, cố gắng không để làm ồn giấc ngủ của cậu.

Yoochun nhìn tôi ngạc nhiên nhưng cũng lui ra cho tôi ở lại với cậu. Tôi ngồi xuống bên mép giường, nắm lấy bàn tay bị quấn băng trắng ở cổ. Cậu muốn đi theo người đó đến vậy sao? Tôi chỉ nắm thật nhẹ tay cậu và quan sát từng nét mặt cậu. Trong giấc mơ, gương mặt cậu có nhiều biểu hiện hơn là khi cậu thức. Đôi mắt cậu thâm quầng, hẳn là cậu đã không ngủ được. Người đó đã ám ảnh cậu trong từng giấc mơ...

“ JAEJOONG!!!!” Cậu kêu lên và bật dậy.

Đôi mắt cậu mở to nhìn xung quanh, rồi ngay sau đó nhận ra tất cả chỉ là giấc mơ, đôi mắt ấy bắt đầu ngấn nước.

“ Jaejoong... Jaejoong ah...” Cậu lẩm bẩm trong miệng, nước mắt bắt đầu rơi.

Trong mắt cậu không nhìn thấy bất kì ai, chỉ có mỗi hình ảnh của người đó mà thôi. Vô thức, tôi đưa tay lau đi những giọt nước mắt đang rơi kia. Cậu nhìn tôi. Chẳng có vẻ ngạc nhiên, cũng chẳng có vẻ gì là sợ hãi, ánh mắt cậu trống rỗng hoàn toàn. Tôi vẫn cứ lau đi dòng nước mắt cứ đua nhau tuôn rơi và... ôm lấy cậu, thật nhẹ...

Tôi vuốt nhẹ mái tóc cậu, gương mặt cậu áp vào vai tôi, nước mắt cậu vẫn rơi nóng bỏng cả vai áo. Cậu vẫn nấc lên từng hồi, thật nhẹ, tay cậu bầu lầy lưng áo tôi. Dần dần, hơi thở đều dần và cậu lại chìm vào giấc ngủ.

7. Chương 7

Beta: Akai

“Min rất khó ngủ lại mỗi lần thức giấc như thế.” tiếng Yoochun vang nhẹ sau lưng khiến tôi quay lại sau khi đỡ cậu nằm lại xuống giường.

Khép cửa một cách nhẹ nhàng, tôi bước xuống lầu cùng Yunho và Yoochun hyung.

“Lần đầu hyung thấy nó ngủ lại dễ thế đấy...” Yunho hyung khẽ nói vui vẻ.

“Em chỉ là... cố thật nhẹ nhàng với cậu ấy...” tôi giải thích một cách bối rối việc mình làm cho cậu ấy ngủ lại dễ dàng, đó chỉ là một sự bộc phát trong tâm tưởng.

“Có vẻ như em không mang một chút hình ảnh gì của Jaejoong sẽ dễ dàng đến gần nó hơn.” Yoochun lên tiếng, “hãy thường xuyên đến đây nhé? Junsu sẽ rất vui nếu em cùng cậu ấy chăm thẳng nhóc ấy!”

“Vâng.” Tôi mỉm cười.

Khuya hôm đó khi tôi về nhà Heechul và Han hyung vẫn còn thức, hai hyung không hỏi tôi bất kì điều gì mà chỉ nhìn tôi cười hiền. Hôm sau tôi kể mọi chuyện cho Donghae, sau khi nghe, cậu ấy nhìn tôi mỉm cười:

“Biết gì không Kibum, khi kể về cậu ấy, gương mặt cậu mang nhiều cảm xúc hơn rồi đấy!”

“Nói gì vậy?”

“Không có gì. Nhưng tôi nghĩ cậu sẽ giúp được cậu ấy đấy, Bummie!” Donghae nói và vỗ vai tôi.

Vậy sao? Tôi có thể giúp cậu ấy thật sao? Chỉ vì tôi không có một chút gì liên quan đến Jaejoong?

Nhưng...

Jaejoong à, tôi phải làm như thế nào để có thể lấy lại nụ cười của cậu ấy?

Cậu không có cải thiện gì hơn sau đêm đó. Tôi vẫn đến nhà cậu mỗi buổi trưa sau khi đi học về, Yoochun rất vui khi tôi đến nhưng Junsu thì dù lúc trước vẫn hay mỉm cười với tôi thì bây giờ tỏ rõ vẻ khó chịu, tuy nhiên anh ấy không nói gì cả. Việc duy nhất tôi làm là ngồi ở chiếc ghế cuối phòng nhìn cậu nằm lặng im trên giường.

Cậu tỉnh, nhưng vẫn cứ nhắm mắt như thế và không chịu ăn uống gì cả.

Những giọt nước vẫn rơi trong ống dẫn một cách chậm chạp, lạnh lẽo đến nao lòng. Cậu càng lúc càng ốm, gương mặt vốn đã rất xanh xao nay lại càng trở nên hốc hác hơn nữa.

“Kibum...” Yoochun xuất hiện ở cửa phòng, tay cầm một chén nhỏ.

“Hyung...”

“Em thử cho nó ăn xem. Mấy ngày nay nó chỉ truyền nước biển và uống mỗi sữa.” Yoochun vừa nói vừa đưa chén thức ăn cho tôi. Đó là một chén súp rau.

“Nhưng em.....”

“Em cứ thử xem!” Yoochun mỉm cười động viên tôi.

Sunbaenim của tôi học chuyên về y khoa nên anh ấy biết rõ vấn đề tâm lí có ảnh hưởng đến người bệnh. Cho dù theo mọi người nói là vì tôi không một chút hình ảnh gì của người yêu đã mất của cậu thì sẽ dễ dàng đến gần cậu hơn.....

Nhưng vấn đề không phải ở đó, mà là tôi không biết mình sẽ phải đến gần cậu như thế nào?

Sau khi đưa cho tôi chén súp, Yoochun lui ra ngoài để lại tôi và cậu. Hơi chân chừ, tôi đến bên giường ngồi xuống nhìn cậu.

“Changmin à...” Tôi gọi khẽ.

Cậu không chút lay động. Tôi thực sự không biết làm thế nào để đánh thức cậu trong tình trạng này. Đưa tay vuốt khê gương mặt xương xương của cậu, lòng tôi đau xót. Phải đến mức như vậy ư?

Tôi khê hát. Một bài hát tôi từng nghe Han hyung hát cho Heechul hyung nghe. Một bài hát với giai điệu thật nhẹ nhàng...

Tôi hát thật nhẹ, thật khê, chỉ để cho một mình cậu nghe thấy...

“Trong thế giới giá lạnh này, anh sống mà không có giá trị gì đặc biệt.

Anh chẳng biết làm gì, chỉ biết khóc khi mình anh bước đi trên con đường tăm tối.

Anh chờ em từ lâu, từ lâu lắm rồi, mong chờ một ai đó giống như em.

Anh muốn trao cho sự cô đơn nơi anh.

Khoảng khắc vô tận của riêng anh, anh thầm cầu nguyện cho em...”

Đôi mắt cậu mở dần theo từng giai điệu tôi đang hát. Tôi bắt chợt mỉm cười.

“Changmin...”

Cậu đưa mắt nhìn tôi... có lẽ là vậy, vì tôi không nhìn thấy hình ảnh mình trong mắt cậu. Nhưng cậu đang hướng ánh nhìn về phía tôi.

“Cậu thích nghe phải không?” Tôi hỏi và đỡ cậu ngồi dậy. Tựa lưng vào chiếc gối, cậu nhìn tôi, đôi môi mấp máy:

“Jaejoong...”

Tôi đưa tay vuốt mái tóc nâu dài của cậu “Phải, Jaejoong đã bảo tôi hát cho cậu nghe đó!”

“Jaejoong...?”

“Jaejoong cũng nói với tôi nếu cậu không chịu ăn thì không phải là Changmin của anh ấy!” Cậu đưa mắt nhìn tôi lạ lẫm, “nếu không ăn thì sẽ không có sức tìm Jaejoong đâu. Anh ấy đang trốn cậu, phải không?”

Cậu gật nhẹ đầu, đôi môi khê hé húp nhẹ muống súp tôi dứt cho. Cậu không ăn nhiều, chỉ vài muống rồi lại thôi. Cậu lại nằm xuống sau đó và chìm vào giấc ngủ. Khi tôi mang ra ngoài chén súp đã vơi một ít; Yoochun, Junsu và Yunho vô cùng mừng rỡ. Junsu vào ngay phòng cậu và ở luôn trong đấy để chăm sóc.

Đêm hôm đó, dù biết rằng mình đã làm được một điều gì đó cho cậu nhưng vẫn có cảm giác không yên trong lòng. Tôi đang lo lắng chuyện gì? Suốt đêm tôi không ngủ được, chỉ chấp chờn bồng bềnh giữa những giấc mơ với hình ảnh cậu đang dần tan biến trước mắt.

Sáng sớm, biết mình cũng chẳng ngủ được, tôi ra ngoài dạo. Trời mờ sương, đêm qua có mưa nên sương sớm hôm nay dày hơn mọi khi. Đột nhiên, tôi nhớ đến giấc mơ đêm qua. Vô thức, tôi đi trên con đường dẫn đến nhà cậu, có lẽ giờ này cậu vẫn còn ngủ, tôi đã nghĩ thế. Nhưng khi tôi nhìn lên, cậu đang ở đó, bên cửa sổ và nhìn lên bầu trời tờ mờ xám ngoét kia.

Miệng cậu vẽ lên một nụ cười. Nụ cười thật nhẹ như màn sương, một tay cậu đang vịn vào thành cửa.

Tiếng đàn violon réo rắt trong không gian một giai điệu buồn thương.....

Hình ảnh cậu tan biến trong giấc mơ thoáng qua đầu tôi. Không suy nghĩ, tôi vội chạy vào đập cửa, nhấn chuông..... tôi hoảng đến nỗi đã đập cửa xông vào ngay lúc đó.

“Kibum, làm gì vậy?” Yunho đang bước xuống cầu thang ngạc nhiên khi thấy tôi xô sập cửa và xộc vào như một thằng điên. Tôi không quan tâm đến điều gì, đẩy Yunho dạt qua một bên, cứ thế chạy thẳng lên phòng cậu. Cánh cửa bật mở.....

Cửa sổ mở tung, tấm màn trắng tung bay trong gió như bóng ma hân hoan chào đón cậu.....

Cậu ở đó, đu hờ trên thành cửa. Mái tóc nâu của cậu và cả chiếc áo pijama của cậu bị gió thổi bung ra sau.

Tiếng violon vẫn cứ réo rắt như một sự ám ảnh...Tôi đưa tay nắm lấy hình ảnh cậu...

Tôi không thể để cậu vỡ toang trước mắt tôi...Không thể...

“Changmin!!!!!!!!!!” Tôi nghe tiếng ai đó hét lên, tiếng chân dồn dập càng lúc càng gần. Nhưng tôi không để tâm, tôi chỉ cố giữ cậu thật chặt.

Cậu nhìn tôi, nhìn thẳng vào tôi bằng đôi mắt nâu trong sáng vô hồn đó. Tôi nhận ra một điều, tôi không thể đánh mất cậu. Tôi sẽ không để đôi mắt trong suốt đó nhắm lại mãi mãi.

“Changmin à...” Tôi nói khó khăn khi cố giữ lấy cậu thật chặt, “...ở lại với các hyung nhé!?”

Ba hyung cùng giúp tôi kéo cậu lên. Khi cậu an toàn đáp xuống sàn nhà, chúng tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Còn cậu... ngồi rũ giữa phòng, gương mặt không biểu lộ điều gì nhưng dòng lệ cứ tuôn rơi.

Tôi nhìn cậu, đưa tay lau đi những giọt nước mắt ấy, ôm lấy cậu, như đêm hôm ấy...

Hãy ngủ đi, rồi ngày mai tôi sẽ mang đến cho cậu một kỉ ức khác tốt đẹp hơn.

8. Chương 8

Changmin thấy mình đứng giữa một khoảng không trắng toát, cái ánh sáng rực rỡ mà không làm chói mắt bao quanh cậu. Changmin tự hỏi, mình đang ở đâu?

Bước đi. Changmin bước đi trong vô thức. Cậu không định hướng được, vì tất cả chỉ có một màu trắng duy nhất. Nhưng Changmin không cảm thấy sợ hãi, cậu chỉ cảm thấy lòng mình thật ấm áp.

Từ đằng xa, một dáng người quen thuộc đang đứng. Đôi mắt Changmin mở to hơn, cậu nhận ra người đó là ai. Dáng người đó, dù chỉ là một bóng mờ thôi, Changmin vẫn có thể nhận ra.

Changmin bước nhanh hơn. Cậu chạy. Chạy thật nhanh. Changmin đưa tay ra cố nắm lấy hình bóng đó. Nhưng càng chạy thì càng giống như đó là một ảo ảnh không thể nắm bắt được.

Vấp ngã. Changmin đau đớn ngược nhìn hình dáng ấy biến mất trước mắt mình lần nữa.

“ Lại ngã à?”

Changmin giật mình quay lại. Người đó đang ngồi bên cạnh cậu, mỉm cười. Nụ cười dịu dàng quen thuộc. Người đó đưa tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc cậu:

“ Em thật là vụng về, không có anh thì biết làm thế nào?”

“ Vậy hãy đưa em theo anh...” Changmin nói, vội vàng níu lấy tay áo anh. Cậu sợ rằng anh lại vụt tan một lần nữa. “ Jaejoong à, đừng bỏ em lại... đừng bỏ em lại...”

Anh vẫn cười thật hiền từ, thật ấm áp:

“ Anh không thể mang em theo được, Changmin à. Vậy nên... vậy nên...”

Bỗng dưng, hình ảnh anh trở nên nhạt nhòa và dần tan biến.

“ Jaejoong!” Changmin gọi lớn, cố níu giữ anh nhưng vô ích, anh đang tan biến ngay trong tầm tay cậu. “ Jaejoong! Đừng bỏ em! Jaejoong!!!!”

Anh biến mất. Ngay trước mặt cậu. Nhưng... anh đang mỉm cười...

Có một dòng nhạc...

Có một dòng nhạc đang kêu gọi cậu...

Thật du dương... thật êm ái...

Ngày hôm đó, bầu trời xám xịt, tờ mờ, cậu nhìn thấy anh trên bầu trời đó, mỉm cười với cậu...

Cậu ngủ suốt từ lúc chúng tôi kéo cậu lại từ bàn tay tử thần. Cả ba hyung của cậu khá là lo lắng, nhưng Yoochun kiểm tra thì chắc chắn rằng cậu chỉ ngủ mà thôi. Tôi phải đến trường sau đó, nhưng sau khi tan học cũng có ghé qua.

“ Kibum à, sáng nay thật cảm ơn em.” Yunho nói khi chúng tôi ngồi trò chuyện trong phòng khách, “ nếu không có em, bọn anh có thể lại mất thêm một người nữa...”

“ Em sẽ không để cậu ấy biến mất đâu!”

Câu nói của tôi làm cả Yunho và Yoochun đều ngẩng lên nhìn tôi ngạc nhiên. Nhưng trong giây phút tôi nắm chặt bàn tay cậu và chìm trong đôi mắt nâu trong sáng đó, tôi đã biết, cậu là người rất quan trọng với tôi.

“ Cảm ơn em.” Yoochun mỉm cười.

Vừa lúc đó Junsu từ trên lầu đi xuống, anh nhìn tôi một lúc rồi đi vào bếp mà không nói một lời nào. Từ cái đêm tôi đỡ cậu ngủ thì thái độ của Junsu đối với tôi cũng khác. Thấy anh ấy như thế, Yunho và Yoochun cũng hơi bối rối, hai anh nhìn tôi cười:

“ Vì cậu ấy lo cho Min thôi.” Yunho nói.

“ Em lên xem cậu ấy được không?” Tôi hỏi nhẹ.

Yunho gật nhẹ đầu và tôi tự lên phòng cậu như những lần trước.

Cánh cửa vừa mở, tôi nhìn thấy cậu đang ngồi bên mép giường nhìn ra cửa sổ, nhưng khác với những lần trước, cậu quay về phía tôi. Tuy không có biểu hiện gì trên nét mặt nhưng gương mặt ấy không còn vô hồn nữa.

Hơi bối rối một chút, tôi chưa từng đối diện với cậu trong tình trạng này...

“ Cậu... khỏe rồi à?” Tôi lên tiếng một cách gượng gạo.

“ Không...” Cậu buông một lời rồi quay đi. Chất giọng cậu mong manh như gió...

Vì anh không thể mang em theo được...

Vậy nên... anh sẽ tìm một thiên sứ khác thay anh để yêu em...

Tôi khẽ khàng tiến đến ngồi xuống cạnh cậu. Cậu không nói gì nữa, chỉ im lặng thôi, tôi cũng vậy, chúng tôi cứ thế, bên cạnh nhau trong không gian yên ắng chỉ có tiếng gió và tiếng cọt khét của cánh cửa bị gió lay.

Thời gian cứ trôi lặng lẽ...

“ Cậu đang tìm kiếm gì vậy?”

“ Jaejoong...”

Cậu mở lời, có vẻ như đó không còn là những gì cậu chỉ có thể nói như trước kia. Tôi nhìn cậu chờ đợi...

“ ... Jaejoong đã biến mất thật rồi sao ...?”

Cậu quay lại nhìn tôi, đôi mắt nâu ấy cứ như xoáy vào tâm can tôi, như van lơn tôi đừng nói với cậu ấy rằng những gì đã diễn ra là sự thật.

“ Anh ấy chỉ là đang chờ một ngày cậu đến với anh ấy thôi.” Tôi đáp nhẹ.

“ Vậy tại sao không đến đón tôi?”

“ Vì hiện giờ ở đây vẫn còn nhiều người cần cậu hơn!”

“ Vậy sao?” Cậu tròn mắt nhìn tôi.

Đó là ngày đầu tiên cậu quay lại với cuộc sống. Có lẽ với cậu, bắt đầu lại một cuộc sống không có Jaejoong- không có con người cậu yêu thương nhất là một sự khó khăn tột cùng. Chính vì vậy mà các hyung cậu vẫn chưa có ý định đưa cậu trở về căn nhà cũ và cũng không nhắc đến bất kì chuyện gì liên quan đến Jaejoong trước mặt cậu.

Tôi từ sau ngày đó thỉnh thoảng cũng có ghé, nhưng cậu không quan tâm lắm đến sự có mặt của tôi. Hình như cậu không biết đến con người đầu tiên cậu gặp sau khi thức dậy ấy là ai thì phải? Mỗi lần tôi đến thăm, cậu đều đang chăm chú đọc sách, hay cùng Junsu ở trong bếp làm gì đó. Nếu có trực tiếp nhìn thấy tôi ở phòng khách, điều duy nhất cậu làm là gật đầu chào...

“ Xin lỗi em, Kibum.” Yoochun nói nhẹ khi thấy cậu chào tôi rồi lại quay lên phòng một cách hờ hững.

“ Không sao, hyung à.” Tôi cười.

Một ngày mới bắt đầu bằng những giọt mưa rả rích, tôi ra khỏi nhà từ sớm để đón xe đến trường, đi ngang ngôi nhà quen thuộc ấy, tôi ngược nhìn khung cửa sổ như một thói quen. Cậu đã không còn ở đó nữa...

Khẽ cười một mình, tôi lại rảo bước trên con đường cũ. Tiếng mưa nhịp nhàng trên chiếc ô trong suốt một giai điệu buồn. Những chiếc lá vẫn cứ lác đác rơi theo những giọt nước tí tách... Hình dáng cậu mờ ảo hiện ra dưới làn mưa. Lúc đầu, tôi còn tưởng mình bị ảo giác bởi tấm màn trắng xóa đó.

“ Sao lại đứng một mình?” Tôi đứng cạnh và nghiêng ô che mái đầu lấm tấm những hạt mưa lấp lánh.

Cậu quay sang nhìn tôi hơi ngạc nhiên rồi lại tiếp tục ngắm nhìn khung cảnh ướt át phía trước.

“ Junsu không đi cùng cậu à?”

Cậu vẫn không trả lời. Mưa ngày càng nặng hạt, xe buýt thì còn một lúc nữa mới đến.

“ Có nhớ tôi không?”

“ Bạn của Yunho và Yoochun.” Cậu đáp nhẹ, vẫn không quay lại nhìn tôi.

Một cảm giác kì lạ trỗi dậy trong lòng, tôi khẽ cười. Vì sao vậy? Có lẽ là vì ít nhất cậu cũng biết đến sự tồn tại của tôi...

Chiếc xe buýt trở tới và dừng lại thật nhẹ nhàng, cậu bước lên xe và ngồi ở dãy ghế cuối cùng cạnh cửa sổ. Tôi hơi chần chừ nhưng rồi cũng ngồi hàng ghế đó và ở phía cửa sổ bên kia. Vẫn không khác gì ngày trước, cậu nhìn ra bầu trời qua khung cửa kính, còn tôi thì ngồi ở một góc lặng lẽ nhìn cậu.

Mưa đã ngớt, chỉ còn lại là màn bụi nước mong manh trắng xóa, dáng cậu cao cao, mong manh, một mình bước đi cô độc, lạnh lẽo... Còn tôi thì theo sau cậu một cách vô thức. Cậu rảo bước thật chậm, tôi cũng bước đi thật chậm. Cậu dừng lại hờ hững ngắm nhìn những tán cây xanh rì rào hai bên đường, tôi cũng dừng lại nhìn mái tóc nâu lấm tấm những hạt nước như những hạt ngọc trong suốt...

Ở đây không có thứ mà cậu tìm kiếm.....

Cậu ghé vào một công viên, ngồi tựa vào một chiếc ghế đá, đưa mắt nhìn những gợn mây lặng lẽ trôi. Tôi dừng chân ở một chiếc ghế khác cách cậu không xa lắm, chờ đợi cậu. Tôi không rõ cậu đang nghĩ gì nên vẫn chờ đợi cậu từ phía sau. Có vẻ như cậu đang cố đi đến phía trước để tìm kiếm một thứ gì đó không tồn tại... Thế nên... tôi mong rằng khi cậu nhận ra và quay lại, thì tôi là người đầu tiên mà cậu nhìn thấy.

Cậu ngồi một mình khá lâu, nhìn băng quơ vào tất cả mọi thứ, cuối cùng lại đứng dậy rảo bước đi.

Ở đây không có thứ mà cậu tìm kiếm.....

Chiếc xe buýt ì ầm di chuyển. Khung cảnh ngoài cửa xe lần lượt vút qua như một màn ảo thuật. Những lượt hành khách lên rồi xuống. Cậu vẫn ngồi đó, chăm chú vào những hình ảnh đến rồi vút qua và... biến mất. Cậu tìm kiếm những gì từ những hình ảnh đó?

Xe dừng ở bến cuối cùng. Cậu bước xuống, đến một nơi khác tiếp tục tìm kiếm.....

Đây là lần đầu tôi đến nơi này. Một vùng đất trống ở ngoại ô thành phố. Cậu đi trước tôi, bước chân sỏi dài hơn nhưng vẫn rất từ tốn. Cậu đang đi đâu?

Cậu dừng chân ở trước một cánh đồng bông lau cao ngất. Đôi mắt nhìn vào đường chân trời tím biếc ở phía cuối cánh đồng. Cậu không cười, nhưng đôi mắt ánh lên vẻ gì đó... một chút hi vọng chăng? Rồi cậu lại bước đi. Lần này cậu đi nhanh hơn, đi về phía cánh đồng kia.

Tôi đi theo cậu, khó khăn gạt những cây bông lau ra hai bên để có thể đi. Và tôi dừng lại khi thấy cậu ở đó, nằm ra giữa cánh đồng, đôi mắt hướng thẳng về phía bầu trời và môi thì đang hé cười.

Cậu đã tìm thấy rồi ư?

Tôi ngồi xuống bên cạnh cậu. Không nhìn cậu nữa mà ngược nhìn bầu trời bao la kia. Lần đầu tiên tôi thấy một bầu trời xanh và trong đến mức có thể nhìn xuyên suốt như thế... Đây là thứ cậu luôn tìm kiếm?

“Jaejoong...” Cậu lên tiếng, giọng cậu giống như bị gió cuốn lấy và đưa lên tuốt trên bầu trời kia. “Jaejoong... anh ấy hẳn sẽ rất hạnh phúc khi ở đó, phải không?”

“Ừ!” Tôi đáp nhẹ.

Giờ cứ thôi, cánh đồng bông lau nhấp nhô những đợt sóng dịu dàng. Cậu ở đó, ngắm nhìn bầu trời. Tôi ở bên cạnh, chờ đợi một ngày cậu quay lại và nhìn thấy tôi.

Tiếng chuông điện thoại bất ngờ reo lên kéo tôi ra khỏi những suy nghĩ miên man.

“Anyongseoh!”

[Kibum à, Changmin nó biến đâu mất rồi! Tụi hyung tìm nó suốt từ sáng đến giờ mà không thấy! Em có gặp nó không? Có thấy nó không? Có gì em...] Giọng Yunho hyung lo lắng, vội vã ở đầu dây bên kia.

“Hyung à, cậu ấy đang ở với em!” Tôi cắt ngang lời hyung ấy, “em sẽ đưa cậu ấy về liền. Hyung đừng lo!”

Tất má, tôi đưa mắt nhìn cậu:

“Changmin à, cậu không phải là đứa bé ngoan. Các hyung đang rất lo vì cậu đi mà không nói đấy!”

Cậu ngồi dậy, tròn mắt nhìn tôi, đôi môi mấp máy:

“Nhưng Yunho bảo tôi đi mà...”

“Huh?” Tôi hơi ngạc nhiên, sao mỗi người nói mỗi khác thế này, “sao cũng được, tôi sẽ đưa cậu về vậy!”

Tôi nói và đứng lên đi trước. Tiếng sột soạt phía sau cho tôi biết cậu đang ngoan ngoãn đi theo.

Từ đằng xa, thấp thoáng sau những tầng bông lau cao vút, một người con trai với bộ đồ trắng và gương mặt đẹp đến hoàn hảo đang nhìn tôi mỉm cười. Một thoáng ngạc nhiên, tôi dừng lại để nhìn cho kĩ hơn. Người con trai vẫn ở đó, mái tóc bị gió thổi tung lên nhưng vẫn đẹp như một ảo ảnh...

Ảo ảnh biến mất ngay sau đó. Khi tôi vừa chớp mắt, người con trai đó đã biến mất. Tôi nhìn quanh cố tìm kiếm, nhưng chẳng thấy gì. Chỉ có cậu đứng bên cạnh, đôi mắt mở to nhìn tôi dò hỏi.

“Không có gì.” Tôi cười nhẹ và tiếp tục đi trước mở đường cho cậu.

9. Chương 9

Trên đường về nhà, chúng tôi không còn ngồi cách xa nhau nữa. Cậu ngồi cạnh cửa sổ, tựa đầu vào kính, đôi mắt khép lại say ngủ. Tôi ngồi bên cạnh, chìm mình vào điệu nhạc trong chiếc máy mp3 luôn mang theo người.

Chiếc xe vẫn lặng lẽ chạy, thỉnh thoảng giảm nhẹ vì đường xấu, cậu ngã đầu sang vai tôi vô thức. Nhìn cậu say sưa ngủ, tôi khẽ cười. Gương mặt cậu cuối cùng cũng có nét yên bình. Mái tóc nâu cọ nhẹ vào má tôi, mềm mại, thơm ngát.

Chúng tôi vừa đến trước cửa nhà, chưa kịp nhấn chuông thì cánh cửa đã tự động mở. Junsu xuất hiện, túm lấy tay cậu kéo vào nhà:

“ Em đi đâu vậy hả???”

“ Changmin, em đi đâu cả ngày nay hả?” Giọng Yunho gầm lên. “ Anh bảo em tự đến trường làm hồ sơ mà em đi một cái là biệt tích! Có biết mấy hyung lo như thế nào không? Điện thoại thì không mang theo, đi tìm khắp nơi thì không thấy! Nếu Kibum không nói em ở cùng cậu ấy thì chắc hyung cũng đăng báo rồi!”

“ Yunho à...” Yoochun gắt khế và đi đến chỗ cậu, “ em không sao chứ, Min?”

Cậu lắc nhẹ đầu và đi cùng Yoochun, Junsu đến ghế ngồi xuống. Yunho vẫn còn đang rất bức bối nhưng không nói gì thêm, anh ngồi xuống cái ghế đơn và nhìn cậu chăm chú.

“ Em đi đâu vậy?” Junsu lên tiếng, “ăn uống gì chưa?”

“ Không đói...” Em nói khế, “ nhưng cậu ấy đã cho em ăn sandwich!” Cậu nói và đưa mắt nhìn tôi.

Junsu nhìn tôi khó chịu rồi quay lại phía em:

“ Em lên tắm rồi xuống ăn nhé?”

Cậu gật nhẹ đầu rồi đi cùng Junsu lên lầu. Vẫn là Yunho và Yoochun tiếp chuyện tôi. Sau khi hai người khuất dạng, Yunho mới thở dài:

“ Dù nó có thế nào thì cái tính bướng bỉnh ấy nhất quyết không bỏ được!” Yunho lầm bầm.

“ Yunho à, hyung không nên nóng tính thế!” Yoochun nhắc khế và mỉm cười với tôi, “lần nào cũng nhờ em cả, Kibum!”

“ Em tình cờ gặp cậu ấy ở trạm xe buýt!” Tôi nói và bắt đầu kể lại quá trình của cậu cả ngày nay cho hai hyung ấy nghe.

Yunho hyung thỉnh thoảng tỏ ra ngạc nhiên, nhưng Yoochun hyung thì không có thái độ gì, chỉ chăm chú lắng nghe những gì tôi nói.

“ Có lẽ vẫn chưa cho nó về nhà được.” Đó là kết luận của Yoochun. “ TựI hyung đã tính nếu tình hình khởi sắc hơn thì sẽ trở về, nhưng thế này vẫn chưa được...”

Cả tôi và Yunho vẫn lắng nghe hyung ấy.

“ ... sự tồn tại của Jae hyung trong tiềm thức của Min vẫn còn rất mạnh. Thực tế thì nó vẫn chưa quen với sự biến mất của Jae, vậy nên lúc này chưa thích hợp! Có lẽ thêm một thời gian nữa đã!”

“ Hyung nghĩ sao nếu như đi du lịch?” Tôi lên tiếng. Đó là suy nghĩ thoáng qua trong đầu tôi.

“ Du lịch?”

“ Phải, đi đâu đó vài ngày cuối tuần, thay đổi hoàn cảnh cho cậu ấy cũng tốt!”

“ Nhưng không được đi đảo Jeju, vì đó là nơi mà hầu như được nghĩ là Jae và Min đi cùng nhau!” Yunho hyung nhắc nhở.

“ Donghae bạn em có một nhà nghỉ ở khu suối nước nóng ở ngoại ô. Chỗ đó không khí trong lành, có núi, có sông. Được không?” Tôi đề nghị.

“ Vậy thì nhờ em vậy!” Yoochun mỉm cười.

Đó là chuyến du lịch đầu tiên của cậu sau khi Jaejoong ra đi. Tôi hi vọng rằng cậu sẽ có một kỉ ức tốt đẹp khác để có thể bù đắp lại những kỉ ức mang nỗi đau xưa kia.

Vài ngày sau đó, gia đình cậu khởi hành đến khu nhà nghỉ đó của Donghae. Tất nhiên, tôi đã nhờ cậu ấy đặt trước hai phòng tốt nhất cho họ. Nhưng vấn đề không dừng lại ở đó.

“ Kibum, chúng ta có phải là bạn không?” Donghae hỏi và nhìn thẳng vào mắt tôi hết sức nghiêm túc.

“ Không!” Tôi trả lời thẳng thừng và tiếp tục ăn phần thức ăn của mình.

Chỉ mới nghỉ trưa cậu ấy đã xuất hiện trước cửa lớp tôi và bắt đầu lằng nhằng cho tới bây giờ

“Yah! Chỉ một tuần thôi! Sao lại hẹp hòi thế?” Lần này tông giọng hạ xuống và bắt đầu kéo dài ra.

“Cậu nghĩ gì mà bảo tôi ra chỗ nhà nghỉ của nhà cậu làm phục vụ một tuần chứ? Rồi sau một tuần đó tôi bị đuổi việc thì cậu chịu phải không?” Tôi lườm cậu ta.

“Được rồi, thì cùng lắm tôi xin cho cậu vào làm ở cửa hàng thức ăn nhanh chỗ chị tôi, okei? Mức lương đảm bảo cao hơn ở nhà hàng mì ý của cậu. Chưa kể một tuần làm ở nhà nghỉ lương gấp đôi cậu đi làm ở chỗ đó một tháng ấy!”

Donghae chịu ra giá cao như thế thì có nghĩa là gấp lắm rồi. Thôi được, đằng nào tôi cũng có lợi.

“Vậy thì okei!”

“Ye!!!” Donghae nhảy căng lên rồi nháy mắt với tôi, “về thu dọn quần áo đi, tối nay tôi sang đón!”

Nói rồi cậu ta chạy đi mất, không để cho tôi có cơ hội ý kiến ý cò thêm một điều gì nữa. Nhưng mà... cậu ta không biết được, vấn đề lớn nhất là...

“Sao hai hyung cũng ở đây?” Donghae tròn mắt nhìn hai con quái vật ngồi ở băng ghế sau.

Một chiếc dép con heo màu hồng bay đến và đập lên mặt cậu ta, tiếp theo đó là một chất giọng cao và dài:

“Tại sao không được ở đây? Tủi bây kéo nhau đi suối nước nóng bỏ mặc hai thằng anh già tội nghiệp ở nhà mà coi được sao? Mà từ hồi Hannie dọn về ở cùng đến giờ có đi du lịch ở đâu đâu? Mà làm gì 2 đứa bây kì thị hai đứa này gớm thế????”

“Hyung à...” Tôi nhăn mặt, “dù thế nào hyung chẳng phải cũng đang ngồi trên xe và xe cũng đã chạy rồi sao? Đừng nói nữa!”

“Còn em nữa, Bum... uhm... uhm...” Han hyung đã kịp thời bịt miệng Heechul lại và nhìn tôi mỉm cười.

Trên đời này người duy nhất làm Heechul im lặng chỉ có một vĩ nhân duy nhất: Han Kyung!

Khi xe ra đến khu ngoại ô, Heechul hyung đã dựa lên vai Han hyung mà ngủ, miệng mồm há hết ra cả ra, nhưng được cái không khí đã yên tĩnh trở lại. Nhìn Heechul, tôi chợt nhớ đến cậu... Mái tóc cậu... rất mềm và có một mùi hương nhẹ nhẹ...

Cậu đi cùng các hyung đã ba ngày, và lần đầu tiên trong suốt hai mươi năm tồn tại, tôi biết đến cảm giác nhớ một người là như thế nào. Tôi đã nhớ cậu, rất nhớ cậu...

Yêu ư? Tôi không biết..... Tôi chỉ muốn được nhìn thấy cậu thôi.....

Donghae cho xe rẽ vào khu nhà nghỉ, tôi đến đây vài lần với cậu ta vào các dịp nghỉ ngắn, và chưa lần nào đi hết khu này. Chính xác thì Donghae đúng là một cậu công tử chính hiệu.

“Hai đứa cứ xuống trước đi, hyung công cậu ấy xuống sau!” Han hyung nói và loay loay đưa Heechul lên lưng mình.

“Em vào lấy phòng cho hai hyung nhé?” Donghae cười, đưa tay búng vào mũi Heechul hyung một cái rồi co giò chạy.

Tôi vừa xách hành lí vào đến sảnh khách sạn thì cậu và Junsu đi từ bên trong ra, hai người nắm chặt tay nhau..... Và một cảm giác khó chịu khác trỗi dậy trong tôi.....

“Hyung...” Tôi cười với Junsu, “ở đây thế nào?”

“Rất tốt!” Junsu lần đầu tiên mỉm cười với tôi sau hơn một thời gian nhìn tôi với vẻ mặt khó chịu. “Minnie rất thoải mái, sức khỏe tốt hơn rồi!”

Junsu nói và nhìn sang cậu với ánh mắt dịu dàng, siết nhẹ bàn tay cậu. Cậu đưa mắt nhìn tôi, gật nhẹ đầu, không hiểu là ý đang chào hay là cảm ơn tôi.....

“Ra ngoài nhé, tạm biệt!” Junsu nói rồi dắt tay cậu đi.

“ Tạm biệt...” Tôi nói khẽ.

Khi quay lại nhìn theo họ, tôi thấy cậu đang cười. Một nụ cười rất thoáng qua, nhưng rõ ràng là cậu đã cười. Đó không giống như nụ cười của hư vô vào sáng hôm ấy...

Cậu đi cùng Junsu, tay nắm chặt tay anh ấy..... Một nỗi đau hiện hữu rõ trong lồng ngực tôi.....

Tôi bắt đầu công việc ở nhà nghỉ cùng Donghae ngay sáng hôm sau. Và người đầu tiên tôi phải phục vụ không ai khác ngoài Heechul hyung. Hyung ấy cứ đòi hỏi hết cái này đến cái khác, từ khăn tắm đến từng món ăn, mà rõ ràng không chỉ hầu hyung ấy mà cả phí của mấy thứ đó cũng là tôi trả.

“ Này...” Một giọng nói vang lên sau lưng khi tôi đang sắp xếp mấy thứ thức ăn lên khay để mang đến phòng cho Heechul.

“ Vâng... uhm, là cậu à?” Tôi hơi bất ngờ khi thấy cậu.

“ Tôi... muốn hỏi... tắm nước nóng... ở đâu?” Cậu hỏi thật khẽ, giống như không muốn để bất cứ ai nghe thấy vậy.

“ Ngay phía sau, cậu đi bọc qua phần sân sẽ đến khu tắm lộ thiên!” Tôi hướng dẫn tận tình, “ khăn tắm thì...”

“ Vậy khi nào thì ở đó không có người?” Cậu ngắt lời tôi một cách vội vã.

“ Thời gian này thì cũng ít người, nhưng không có ai thì có lẽ là nửa đêm!”

Cậu gật nhẹ đầu rồi quay đi. Tôi vẫn nhìn theo cho đến khi dáng cao cao của khuất hẳn.

“ Aha, cậu bé huyền bí của cậu đó hả?” Giọng Donghae vang lên ngay bên tai làm tôi giật bản mình.

“ Biến thái à?” Tôi trợn mắt nhìn cậu ta.

“ Cậu mới biến thái. Phòng 05 gọi phục vụ đây, mau đến đó đi!” Cậu ta chun môi.

“ Biết rồi, cậu chủ!” Tôi nói và bỏ đi, không thềm để ý đến Donghae đang la lối om sòm ở phía sau.

Tối hôm đó tôi xong việc khá khuya. Phục vụ ở một nhà nghỉ lớn thật sự rất mệt, đã vậy còn phải mặc đồ truyền thống nữa. Khi tôi về phòng thì Heechul và Han Kyung hyung đã ôm nhau ngủ từ lúc nào mất rồi. Một mỗi, tôi kéo khăn tắm và bọc ra khu tắm lộ thiên để thư giãn một lúc. Heechul thì hầu như ngâm mình cả ngày ở đó thế nên mới ngủ ngon vậy.

Khi tôi đẩy cửa ra thì một luồng hơi nóng bao quanh lấy cả người, cảm giác ở những khu suối nước nóng bao giờ cũng thế, nóng và ẩm ướt. Nhẹ nhàng trượt xuống hồ, tôi tựa vào một tảng đá và nhắm mắt lại.

Hình ảnh của cậu lại hiện ra trong đầu.....

Một mỗi, tôi thụp xuống nước để xua tan đi đôi mắt nâu trong sáng đó. Nhưng càng cố xóa đi thì những thước ảnh đó cứ hiện ra càng rõ rệt như một đoạn phim chiếu chậm vậy.

Bóng dáng cậu khi bước đi dưới màn mưa ngâu.....Dáng cậu ngồi ngắm bầu trời trong công viên....

Cả gương mặt cậu khi nhìn bầu trời trong suốt ở cánh đồng bông lau.....Mùi hương từ mái tóc nâu.....

Tất cả... tất cả cứ từ từ hiện ra càng lúc càng rõ nét trong kí ức tôi. Tôi đã bị cậu ám ảnh đến vậy rồi sao?

Bật mình dậy khỏi làn nước ấm, tôi... lại nhìn thấy cậu... dưới những làn khói mờ ảo...

.....

.....

Cậu từ tốn bước xuống hồ, cách tôi không xa và không biết đến sự có mặt của tôi. Cậu quay lưng về phía tôi, một vết sẹo dài kéo từ bả vai xuống thắt lưng... Có lẽ là từ tai nạn đó... Bị thương nặng như thế... vậy nên cậu không muốn ai thấy...?

“ Sao lại ở đây?” Cậu nói và nhìn thẳng vào tôi từ lúc nào.

Thoát khỏi những suy nghĩ về cậu, tôi hơi bối rối khi phải đối mặt với cậu trong tình trạng này.

“ Uhm... tôi vừa xong việc nên...”

Cậu nhìn tôi một lúc rồi quay lưng định đi lên.

“ Đừng đi...” Tôi nói vội. “ cứ... cứ ở lại đi. Tôi lên trước...”

Tôi nói và vội vàng bước lên trong ánh nhìn ngạc nhiên của cậu.

Thật ra thì... từ lúc cậu bước vào, gương mặt tôi càng lúc càng nóng bừng. Nếu còn tiếp tục đối diện với cậu thì tôi sẽ nổ tung mất.

Và tôi hầu như là chạy nhanh ra khỏi khu lộ thiên đó. Ra đến bên ngoài, tôi ngồi thẩn ở một gốc cây để lấy lại bình tĩnh.

“ Bị sao vậy?” Donghae từ xa đi đến.

“ Không sao hết!” Tôi trả lời.

“ Vậy thì thôi!” Donghae nhún vai và toang bỏ đi.

Nhưng hình như cậu ta định đi tắm thì phải?

“ Khoan đã, Donghae à ...” Tôi níu vội tay cậu ta.

“ Gì?” Donghae khó chịu, “không có gì thì níu kéo gì?”

“ Donghae à... tôi... hình như yêu rồi...”

10. Chương 10

Sáng hôm sau, tôi tỉnh giấc từ sớm, có lẽ do lạ chỗ. Gần tám giờ mới bắt đầu làm việc, vậy nên tôi tranh thủ làm khách để tận hưởng một tí.

Suốt từ lúc tôi nói với Donghae là tôi yêu rồi thì cậu ta y như rằng miệng mồm cứ há ra mà cười. Nhưng cũng nhờ thế mà đêm qua cậu ta cứ bám lấy tôi cho đến khi tôi đi ngủ nên quên luôn cái ý định đi tắm nước nóng của mình. Thôi... vậy cũng được...

Khoảng sân xây theo kiểu truyền thống với những khóm cây và một cái hòn non bộ nước chảy róc rách, thêm những cơn gió sớm là tôi tỉnh cả người và cảm thấy thật thoải mái. Từ gian nhà đối diện, cánh cửa gỗ được kéo nhẹ nhàng và cậu bước ra. Nhìn thấy tôi, cậu hơi ngập ngừng...

“ Chào buổi sáng.” Tôi mỉm cười, “ cùng đi dạo nhé?”

Chúng tôi bước đi trên con đường nhỏ dẫn lên khu rừng phong phía sau nhà nghỉ. Dọc hai bên đường có những bụi cây lấm tấm những hoa nhỏ màu trắng và những cây phong lác đác những lá đỏ rơi rụng.

“ Tối qua thật xin lỗi, tôi không biết...” Tôi nói khẽ.

Cậu im lặng không trả lời. Từ lúc biết cậu đến giờ hình như cậu chẳng nói gì nhiều với tôi nhỉ? Lần cậu hỏi về khu tắm lộ thiên là cuộc nói chuyện có nội dung nhất.

“ Không khí ở đây tốt phải không?” Tôi nhìn cậu, chờ đợi một câu trả lời dù là ngắn ngủi đi nữa.

“ Uhm...” Cậu gật nhẹ đầu.

Cậu bây giờ thật trầm lặng, tôi tự hỏi trước kia cậu là người như thế nào? Jaejoong là một người rất tuyệt, vậy... chắc hẳn cậu đã luôn cười...?

Cậu tiến đến một bụi hoa dại và ngắt một bông hoa màu hồng nhạt rồi quay về chỗ tôi đang đứng.

“ Cho tôi hả?” Tôi tròn mắt khi cậu đưa bông hoa về phía tôi.

Một cái gật nhẹ.

Tôi nhận bông hoa từ tay cậu rồi cài lên mái tóc nâu kia và bật cười trước gương mặt cậu đang ngẩng ra:

“ Trông dễ thương lắm!”

Trong một thoáng, đôi mày cậu cau lại, lấy bông hoa từ trên tóc xuống, cậu nhét nó vào vành tai tôi.

Nhìn tôi một lúc, cậu khẽ cười. Nụ cười thực sự đầu tiên của cậu tôi được nhìn thấy.

Tôi đã gặp một chàng trai có nụ cười như tỏa sáng.

Nhưng nụ cười của cậu hoàn toàn khác, rạng rỡ, đáng yêu và thánh thiện, thậm chí còn có chút gì đó thật ngây thơ nữa. Nụ cười đẹp nhất tôi từng thấy...

“ Vui quá nhỉ? Dù sao thì Changmin cài hoa vẫn đẹp hơn tôi chứ!” Tôi giả vờ khó chịu.

“ Không thích! ... anh... cài đẹp hơn...” Cậu nói khẽ và đưa mắt nhìn tôi.

“ Uhm... cũng đúng...” Tôi phì cười và tháo bông hoa xuống.

Chúng tôi tiếp tục đi dạo loanh quanh ở trên con đường nhỏ, lại không ai nói thêm lời nào. Sáng sớm, sương sớm đọng lại và những làn gió se se lạnh, tôi cởi áo khoác lên vai cậu, cậu ngoan ngoãn kéo hai vạt áo lại trước ngực và nói cảm ơn thật nhẹ... nhẹ như gió sớm rồi quay lưng bước đi...

Một chiếc lá vàng lìa cành đậu lên vai cậu rồi đáp nhẹ xuống đất. Nhặt chiếc lá, nhìn dáng cậu lặng lẽ từ phía sau, vô thức tôi đưa chiếc lá đặt lên môi...

Khi chúng tôi vừa về đến khu nhà nghỉ thì Junsu chạy từ trong ra nắm lấy tay cậu kéo về phía sau và tiến đến chỗ tôi:

“ Tôi rất vui khi cậu quan tâm đến Changmin của chúng tôi. Nhưng làm ơn đừng mang nó đi khỏi tầm mắt chúng tôi khi chưa hỏi!” Junsu nói và nhấn mạnh từng chữ một.

Có vẻ như anh ấy đã thực sự không thể chịu đựng được việc tôi cứ đến gần cậu như thế này.

“ Em xin lỗi!” Tôi đáp.

Gầm tôi một cái rồi Junsu dắt cậu đi. Bước theo anh mình, cậu quay lại nhìn tôi, đôi môi mấp máy hai từ ‘tạm biệt’.

Bất giác, tôi mỉm cười...

Cậu đã quay lại nhìn tôi...

“ Anh ấy cũng thích Changmin à?”

Lại là con ma Donghae. Cậu ta tại sao cứ hay lù lù xuất hiện như vậy nhỉ?

“ Sao lại là cậu nữa?”

“ Tôi lo cho cậu thôi!” Donghae nói và quàng vai tôi, “ cái ánh mắt đó, cái kiểu quan tâm đó. Đảm bảo anh ấy cũng thích cậu bé huyền bí của cậu đấy!”

“ Tôi biết!” Tôi nói và bỏ đi.

Tôi biết chứ. Từ ngày đầu tiên, tôi có thể thấy được sự tận tâm chăm sóc của Junsu không đơn giản xuất phát từ tình yêu của một người anh trai.

Nhưng... dù vậy thì sao?

Những gì tôi cần là cậu quay lại nhìn tôi. Và...

... Tôi đã có được điều đó...

Những chiếc lá phong rơi đỏ cả sân, đã giữa mùa thu. Cứ hễ có một cơn gió thoảng qua, những chiếc lá đỏ vàng như ánh lửa thì nhau rơi xuống như một cơn mưa ánh nắng.

“ Em chăm chỉ thật!” Yunho và Yoochun từ trong nhà đi ra.

“ Chào hai hyung, bữa sáng thế nào?” Tôi cười, tay vẫn tiếp tục quét những chiếc lá màu nóng kia.

“ Ngon lắm.” Yoochun nói và ngồi xuống sàn gỗ, đứng đưa hai chân, “ anh nghe Junsu kể chuyện lúc sáng rồi!”

“ Vâng...”

“ Xin lỗi vì thái độ của Junsu nhé!” Yunho nói, ngồi cạnh Yoochun và nắm chặt tay anh ấy, “ Junsu rất thương Min, vậy nên hơi thái quá!”

“ Không sao. Em hiểu mà.” Tôi cười nhẹ.

Có lẽ Yunho và cả Yoochun đều biết tình cảm của Junsu?

“ Sau kì nghỉ, anh sẽ làm thủ tục để Min đi học lại!” Yunho lên tiếng.

“ Vậy nên, sau này cũng còn nhờ em giúp đỡ nhiều!” Yoochun nói tiếp, “ Min trước khi gặp tai nạn cũng học cùng trường với Kibum đấy!”

“ Vâng!” Tôi đáp.

Lại một làn gió thổi qua, những chiếc lá lại lác đác rơi cơn mưa màu đỏ...

11. Chương 11

Tôi vẫn luôn ở bên em, nhưng chưa bao giờ em nhận thấy điều đó. Tôi luôn vuốt ve mái tóc em mỗi khi em say ngủ, nhưng lại không thể để em nhìn thấy tôi...Em à, hãy tiếp tục sống tốt nhé! Cậu ấy là một người có trái tim thanh bình. Và ở nơi thanh bình ấy, em sẽ được hạnh phúc...

Chúng tôi trở về sau một tuần, chỉ có tôi và Donghae, còn hai hyung thì vẫn tiếp tục ở lại chèo kéo hết kì nghỉ hai tuần. Ngôi nhà bình thường ồn ào, nay vắng một lúc hai người lại trở nên quá yên tĩnh, vậy nên, Donghae đến ở cùng tôi một tuần nữa.

Cậu bắt đầu đi học trở lại, cùng trường với tôi. Mỗi buổi sáng, chúng tôi gặp nhau ở bến xe, cậu nhìn tôi gật đầu chào, nhưng không còn xa lạ như trước kia nữa. Tôi luôn ngồi ở hàng ghế phía sau cậu, và cậu thì không còn thả hồn mình qua cửa sổ xe như cậu vẫn thường như thế. Tôi chợt thấy vui trong lòng, cậu đang từng bước trở về với hiện tại.

“ Cười gì thế?” Donghae bên cạnh đột ngột lên tiếng.

“ Không có gì!”

Donghae không nói gì nữa mà chỉ cười cười nhìn tôi đầy ẩn ý.

Chiếc xe buýt vẫn chạy êm ru, không gian yên tĩnh bao trùm lên toa xe vắng người, tất cả còn lại chỉ là tiếng lật báo của bác phụ xé và tiếng nhạc rì rầm từ headphone của Donghae.

Cậu ngồi lặng im, tựa đầu ra sau ghế, mắt lim dim, có lẽ đang cố chợp mắt vì phải dậy từ sớm. Trông cậu lúc này thật yên bình và đáng yêu.

Sau giờ học, tôi cùng Donghae đến nhà ăn, cậu ấy muốn chỉ tôi tiệm ăn nhanh của chị cậu ấy cho tôi đến làm. Sau một tuần nghỉ việc, tôi đương nhiên mất luôn việc làm rồi. Tôi cần tiền để cuối mùa quay về Mĩ.

Nhưng... hình như... có gì đó đang làm tôi luyến tiếc...

“Biết rồi chứ?” Donghae hỏi lại sau một hồi giảng giải.

“Được rồi, tôi coi bản đồ là xong chứ gì!” Tôi nói, chán nản gạt hết đồng giấy cậu ấy vẽ rồng vẽ rắn trên đó sang một bên và bắt đầu ăn.

“Yah!”

“Ăn đi, nói nhiều quá!”

Vừa dứt lời, tôi nhìn thấy cậu mang hộp cơm lơ ngơ đi vào. Nhìn dáng vẻ cậu giống như lần đầu tiên bước vào đây vậy.

“Changmin à,” tôi gọi lớn và ngoắc ngoắc cậu về phía mình.

Cậu tiếng về phía chúng tôi nhưng lại đưa cho tôi một tờ giấy mà không ngồi xuống.

“Gì thế?” Tôi nhìn tờ giấy, một hóa đơn sửa chữa gì đó, rồi nhìn cậu cười, “cùng ăn nhé?”

Cậu khẽ lắc đầu và quay đi, trước khi đi có gạt đầu chào Donghae một cái thật nhẹ.

“Cậu ăn một mình đi!” Tôi nói với vợ với Donghae và gom đồ đi theo cậu.

Cậu lại lững thững đi trước, tôi leo đèo đi theo sau, cũng như lần trước, cậu cũng chẳng có gì gọi là khó chịu hay phàn nàn gì cả.

Cậu đi ra khu sân phía sau của trường, ngồi dưới một gốc cây, tựa lưng vào thân cây và từ tốn mở hộp thức ăn của mình ra.

“Junsu làm cho cậu à?” Tôi ngồi bên cạnh lên tiếng.

Cậu nhìn sang tôi, đôi môi hơi kéo lên và gạt nhẹ.

“Trông ngon lắm!” Tôi cười. “Heechul hyung của tôi chẳng biết làm gì cả!”

“Yunho và Yoochun cũng thế!” Cậu nói khẽ, và nhồm miệng cười.

Chỉ có thế. Đường như cuộc đối thoại nào của chúng tôi cũng hết sức ngắn ngủi, nhưng không hiểu sao tôi lại cảm thấy rất vui. Tôi và cậu, suốt cả thời gian nghỉ sau đó cũng chỉ im lặng ngồi bên nhau vậy thôi.

Cậu tựa đầu vào thân cây lim dim, những chiếc lá cứ lất phất rơi dưới những làn gió như một điệu nhạc ru cậu vào giấc.

“Changmin à...” Tôi gọi khẽ.

Đôi mắt cậu nhấp nháy rồi mở ra tròn xoe nhìn tôi chờ đợi:

“... cậu còn nhớ bài hát hôm đó tôi hát cho cậu nghe không?”

Cậu nhìn tôi một lúc rồi lại gạt.

Cậu...

... thật sự đã nghe...?

Và... biết đó là tôi?

“Tôi hát lại nhé?” Tôi hỏi, nhìn chăm chú vào đôi mắt nâu trong suốt.

Nhưng lần này là một cái lắc đầu.

Một chút hụt hẫng...

“Tại sao?”

“... Vì... anh hát dở lắm...” Tiếp sau là một nụ cười đượm vẻ tình nghịch.

... Dở, nhưng cậu đã nghe và thức dậy vào hôm ấy...

“thật là không đáng yêu chút nào!” Tôi bật cười xoa xoa đầu cậu.

Trong một thoáng, cậu cũng người nhìn tôi bối rối xen lẫn đau xót.

“ Xin lỗi...” Tôi vội nói, “... tôi không nên...”

“ Không...” Cậu lắc đầu rồi lại im lặng không nói gì.

Khẳng không gian quanh chúng tôi lại trở nên yên tĩnh.....

Những chiếc lá vàng vẫn lác đác rơi.....

Cậu lại chìm vào miền kí ức của riêng mình

12. Chương 12

Ngày hôm sau, vừa mở cửa định đi học thì tôi đã thấy cậu đứng trước cửa nhà, có vẻ như đang tần ngần không biết có nên nhấn chuông hay không.

“ Changmin... sao cậu lại ở đây?”

“ Uhm... anh... có thể cùng tôi đến một nơi... được không?” Cậu ập ứng.

Tôi nhìn cậu trong vài giây rồi mỉm cười gật đầu. Từ ánh mắt cậu, tôi hiểu rằng cậu đang rất cần tôi.

Chúng tôi đi cùng nhau trên con đường dài. Cậu không nói gì từ lúc rời khỏi nhà, chỉ chăm chú bước đi và mắt thì luôn nhìn thẳng phía trước.

“ Cậu muốn đi đâu?” Tôi lên tiếng khi chúng tôi đứng đợi xe buýt.

“ Đến chỗ của Jaejoong.” Giọng cậu nhẹ như gió.

Tôi im lặng không nói thêm gì nữa...

Những ngày cuối mùa thu, gió bắt đầu se lạnh...

Những chiếc lá đã ngừng rơi, chỉ còn lại những cành cây trơ trụi, buồn tẻ...

Ngồi trên xe, cậu không nhìn ra cửa sổ và tựa đầu ra sau ghế, đôi mắt nhắm hờ mông lung. Tôi cảm nhận được bàn tay cậu đang run...

Một chút chần chừ, nhưng tôi vẫn đưa tay nắm lấy tay cậu. Giật mình, cậu mở mắt nhìn tôi ngạc nhiên.

“ Cậu... đang lạnh... phải không?” Tôi cười thật nhẹ.

Cậu không nói gì, khẽ gật đầu và bàn tay khẽ siết chặt lại trong bàn tay tôi.

Đầu mùa hè, người cậu yêu nhất biến mất khỏi cuộc đời cậu như thể anh ấy chưa từng tồn tại. Cuối mùa thu, vượt qua tất cả, cậu đến nơi của anh ấy để tìm lại chính mình ngày xưa...

Nghĩa trang luôn mang một màu xám ảm đạm, nhưng hôm nay lại có vẻ sáng sủa hơn thường ngày. Bia đá nơi Jaejoong yên nghỉ nằm ở khu giữa và được chăm sóc cẩn thận.

Đặt bó hoa lily xuống, cậu đứng một lúc rất lâu nhìn vào tấm bia lạnh lẽo. Tôi đứng cạnh nhìn cậu đau xót. Có vẻ như cậu đang cố kiềm nén những giọt nước mắt dành cho Jaejoong.

Cậu bất ngờ nắm lấy tay tôi siết chặt, đôi môi mím lại và những giọt nước mắt lại rơi xuống. Cậu càng siết chặt tay tôi để giữ cho mình đừng khóc thì nước mắt càng rơi nhiều hơn.

“Đừng tự ép bản thân nữa, cứ khóc đi. Jaejoong đã luôn chờ ngày hôm nay mà...” Tôi nói và đưa tay vỗ vai cậu.

Bỗng chốc, cậu gào khóc như một đứa trẻ và ôm lấy tấm bia đá khắc tên người yêu mình ...

Sau khi cậu nói lời tạm biệt, chúng tôi ra về. Đi được một quãng, cảm giác như ai đó đang dõi theo mình, tôi quay lại.

Chàng trai trong bộ đồ trắng lần trước đang đứng cạnh mộ của Jaejoong nhìn tôi mỉm cười, đôi môi anh ấy mấp máy điều gì đó mà tôi đoán được là hai từ ‘cảm ơn’. Một cảm giác kì lạ trỗi dậy trong tôi, anh ta là ai?

“Chang...” Tôi định gọi cậu lại thì thấy chiếc bóp cậu đánh rơi.

Bên trong bóp là hai tấm hình, một tấm là năm người chụp chung, một tấm là cậu và một người con trai... giống hệt người mặc áo trắng mà thỉnh thoảng tôi nhìn thấy...

“Changmin à, bóp của cậu...”

Cậu quay lại, hơi ngạc nhiên vì không nhận ra mình đánh rơi bóp, nhưng vẫn mỉm cười nhận lại nó.

“Changmin... đó là...”

“Jaejoong...” Cậu cười, nụ cười nhẹ tênh như lông hồng trong gió.

Nhưng...

“Jaejoong ư?” Tôi giật mình và quay lại nhìn. Anh ta đã không còn ở đó nữa.

Vậy ra...

Người con trai đó... là Jaejoong?

13. Chương 13

Từ đây là P.O.V của Min

Anh ấy im lặng ngồi cạnh tôi không nói lời nào, anh ấy vẫn nắm chặt tay tôi suốt từ lúc ở nghĩa trang đến giờ. Nhiều lần tôi muốn rứt tay ra nhưng anh lại giữ lại và nhìn tôi cười hiền:

“Lúc này để cậu một mình không ổn đâu!”

Anh ấy đã nói như thế.

Từ lúc nào....?

Từ lúc nào anh ấy luôn hiện diện bên cạnh tôi.....?

Jaejoong... đã bỏ tôi ra đi và anh ấy xuất hiện. Từ sâu bên trong, tôi cảm nhận rõ sự giúp đỡ của anh ấy không phải đơn giản chỉ là sự giúp đỡ của những người bạn. Nhưng... phải làm thế nào đây.....?

“Cảm ơn anh.” Tôi nói và đẩy cửa rào bước vào sân.

“Không có gì!” Vẫn là nụ cười hiền quen thuộc.

Tôi gật đầu và quay vào nhà.

Vừa mở cửa thì Junsu hyung đã chạy ra, đôi môi mỉm cười nhưng ánh mắt thì rõ ràng đang rất lo lắng

“Em đi đâu vậy?” Hyung ấy hỏi, “sáng ra chỉ thấy tờ giấy em để lại làm hyung lo quá!”

“Em đi thăm Jaejoong.” Tôi cố gắng nói thật bình thản.

Junsu bất chợt khựng lại, cả Yunho và Yoochun hyung cũng quay sang nhìn tôi vừa ngạc nhiên vừa lo lắng.

“Em không sao.” Tôi khẽ cười, “chỉ là... từ lúc đó đến giờ em chưa đến thăm anh ấy thôi.”

“Thế cũng tốt.” Yunho xoa đầu tôi, “Jaejoong sẽ rất vui!”

Tôi đưa mắt nhìn Junsu hyung, gương mặt anh ấy không chút biểu cảm gì, nhưng khi phát hiện tôi đang nhìn thì anh ấy lại cười:

“Em ăn chút gì nhé, Min?”

“Vâng.” Tôi gật đầu.

Nhìn dáng Junsu loay hoay chuẩn bị thức ăn cho mình, tôi nhận ra rằng, hyung ấy và cả Yunho, Yoochun đã làm quá nhiều thứ cho tôi rồi.

Đêm hôm đó, bầu trời trong hơn mọi khi, tôi có thể nhìn thấy rất rõ các chòm sao, cả chòm Bắc Đẩu mà anh đã chỉ cho tôi trước kia...

Sóng biển vỗ vập vào bờ rồi lại vội vã kéo nhau trở về đại dương, bầu trời ở đảo Jeju hoàn toàn khác với bầu trời thành phố Seoul, sâu rộng và đẹp hơn nhiều. “Min à, em có biết đâu là chòm sao Bắc Đẩu không?” Jaejoong nói và kéo tôi tựa vào vai anh.

“Không. Em không phân biệt được!” Tôi phụng phịu trả lời, tay vọc vọc cát rồi thả lên người anh.

Jaejoong bật cười. Anh chỉ cho tôi chòm sao sáng nhất trên bầu trời:

“Đó là Bắc Đẩu, ngư dân ra biển thường dựa vào chòm sao đó để tìm đường.” Rồi anh nhìn tôi, “sau này, khi MinMin của anh lạc đường thì cứ đi theo chòm sao đó mà về với anh, biết chưa?”

“Em cứ đi theo anh là được rồi, cần gì chòm sao đó?” Tôi nói và khư khư không chịu nhớ theo lời anh dặn. Gió biển vẫn thổi, chòm sao Bắc Đẩu vẫn cứ lấp lánh trên bầu trời đen thẫm thẫm.....

.....có lẽ vì lúc đó tôi bướng bỉnh không chịu nghe lời anh, không chịu nhớ thật rõ chòm sao đó, vậy nên... bây giờ tôi không thể tìm được đường đến với anh nữa rồi...

“Nghĩ gì thế?”

Junsu hyung đi đến bên cạnh và đưa cho tôi một ly nước ép.

“Không có gì.” Tôi cười.

“Đó là chòm sao Bắc Đẩu!” Junsu hyung nói và chỉ lên bầu trời.

“Em đã không nhớ nó, cho nên bây giờ có biết thì cũng đã muộn!” Tôi nói, nhận thấy rõ chất giọng mình hoàn toàn không chút cảm xúc, “chòm sao đó bây giờ không thể dắt em đến chỗ của Jaejoong nữa rồi.”

Junsu nhìn tôi. Đôi mắt nâu của anh ấy ẩn chứa rất nhiều điều mà tôi không thể biết được.

“Chòm sao ấy sẽ đưa em đến một nơi khác, Min à.” Giọng hyung ấy thật nhẹ, “còn hyung thì... chỉ có một nơi để đến...”

“Junsu...”

Junsu hyung.... từ lúc nào đã trở nên như thế này? Trầm lắng và sâu sắc đến khó hiểu. Junsu trước kia mà tôi biết, là một người hay nói, hay đùa giỡn và nụ cười luôn thường trực trên môi.

“Anh không có gì đâu!” Hyung ấy bật cười, cái giọng cười quen thuộc và đưa tay xoa đầu tôi, “ngủ sớm đi, mai em phải đi học đấy!”

Tôi đi học lại đã một tuần và nhờ các hyung lưu điểm nên không cần phải học lại hết các môn. Đến bây giờ tôi mới biết rằng, người luôn đứng xếp hạng sau tôi là anh ấy....

“Xin chào.” Anh ấy mỉm cười khi tôi bước đến bên quầy tiếp tân của thư viện.

Gần đây tôi thường thấy anh ấy ở đây.

“Cậu lại ngồi ở đó à?” Anh ấy hỏi.

Tôi gật đầu đáp trả, và anh ấy lại cười.

Không hiểu sao, đối với anh ấy, tôi thường không thích nói quá nhiều, mặc dù tôi không biết rằng anh ấy có thật sự hiểu tôi muốn nói gì hay không. Nhưng, cũng có đôi lúc tôi lại muốn nói gì đó để chọc ghẹo anh ấy.

Không rõ lắm, nhưng gương mặt đó, nụ cười đó, luôn khiến cho tôi có một cảm giác thật sự rất yên bình và... an tâm. Đó không hẳn là một thứ tình cảm, chỉ đơn giản là một sự cảm nhận mà thôi.

“Changmin, cẩn thận!!!!”

Một chất giọng trầm đục vang lên khi tôi đang trèo lên cái bục gỗ để lấy sách. Ngay sau đó, tôi nghe một tiếng ‘rắc’ giống như có gì đó bị gãy và tôi thấy mình đang rơi xuống.

Tôi nhắm nghiền mắt chờ đợi mình sẽ bị đập thật mạnh vào sàn nhà, nhưng cuối cùng thì chẳng có gì xảy ra.

“Cậu không sao chứ?” Vẫn là giọng nói trầm đục ban nãy.

Khẽ mở mắt ra, trước mặt tôi là gương mặt đó...

“Là... anh à?” Tôi ngạc nhiên.

Nhưng ngay tức thì, anh ấy bật dậy đè lên người tôi, và hàng loạt những cuốn sách dày rơi từ trên kệ xuống lưng anh.

“Anh không sao chứ?” Tôi hỏi và đưa cho anh ấy một túi chườm đá.

“Không!” Anh ấy mỉm cười xoa xoa túi chườm lên vết sưng đỏ trên trán.

Sau đó thì có người đến thay ca nên chúng tôi đã đến căn-tin, nơi vắng người nhất lúc này – giữa giờ học.

“Sao lại đỡ cho tôi?”

“Không đỡ để cho cậu té và bị sách đè phải không?”

“Anh... và cả Jaejoong, đúng là đồ ngốc!” Tôi nói.

Phải, việc gì cứ phải đỡ cho tôi như thế?

“Cậu mới là đồ ngốc!” Anh ấy đáp trả và đưa tay búng vào trán tôi, “cậu là người mà ai cũng muốn bảo vệ đấy! Vậy nên tôi và Jaejoong chẳng làm gì sai cả!”

Không làm gì sai ư? Vì bảo vệ tôi mà mãi mãi rời xa tôi thì chẳng sai ư? Lúc nào cũng thế... tại sao không nghĩ đến cảm nhận của tôi?

“Changmin!!!” Tôi nghe tiếng Kibum gọi sau khi tôi tức giận bỏ đi.

Nước mắt tôi lại rơi....

Từ ngày hôm qua, tôi đã nghĩ tôi có thể đối mặt với sự biến mất của anh. Nhưng hình như không phải như thế. Tôi vốn không thể chấp nhận được việc anh ra đi là vì tôi. Vì bảo vệ cho tôi!!!

Tôi không thể chấp nhận điều đó....

“Changmin à!” Một bàn tay níu tôi lại trước khi chiếc xe hơi phóng vụt qua. “Ngốc à? Đi đứng thế này mà còn trách tại sao người ta lại bảo vệ cậu?”

Chất giọng trầm đục trở nên gay gắt và đôi mắt nâu thường ngày luôn hiền hòa giờ lại tràn đầy giận dữ.

“Vậy chứ các người vì bảo vệ tôi mà tổn thương thì tôi vui lắm à?” Tôi gào lên.

Anh sưng người nhìn tôi, nhưng tuyệt nhiên không nói lời nào.

“Bảo vệ tôi ư? Tôi không cần các người bảo vệ!!!! Biến mất chỉ vì bảo vệ tôi!!!! Tôi không cần...” Tôi vừa gào thét vừa đâm thùm thụp vào người anh ấy.

“Suyt... Changmin... ngoan...” anh nắm lấy tay tôi, “tôi xin lỗi, là lỗi của tôi...”

Và anh ấy lại ôm tôi....

“Các người ích kỷ lắm...” Tôi vẫn lăm lăm trong miệng, oán trách.

“Phải, là lỗi của tôi!” Anh ấy vẫn dịu dàng xoa dịu tôi bằng giọng nói trầm ấm của mình.

“Tôi hận anh... Jaejoong...”

Anh ấy không nói lời nào, dịu dàng vuốt ve mái tóc tôi. Còn tôi thì có lẽ vì gào khóc và sự ảm áp của anh mà chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết....

Ngày hôm đó, tôi cảm nhận được tôi đã tựa vào lưng của ai đó thật ấm, thật vững chắc và.... người đó đã nâng niu tôi hết sức cẩn thận..... nhẹ nhàng.....

14. Chương 14

Khi tôi thức dậy thì đã thấy mình đang ở trong phòng, ngồi bên mép giường là Junsu. Thấy tôi thức, anh ấy khẽ mỉm cười, nhưng ngay sau đó gương mặt lại đanh lại. Có chuyện gì sao?

Tôi cau mày cố nhớ lại chuyện gì đã xảy ra...

Tôi gặp Kibum ở thư viện, anh ấy đã đỡ khi tôi ngã và che chắn cho tôi khi sách từ trên kệ rơi xuống. Sau đó thì tôi khá kích động vì chuyện của Jaejoong, và tôi lại ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

“Hyung à...” Tôi gọi khẽ.

“Em... và cậu ta thế nào rồi?” Junsu hỏi và ánh mắt hyung ấy nhìn thẳng vào tôi.

“Thế nào... là thế nào? Mà... ai?” Tôi tròn mắt nhìn Junsu. Chưa bao giờ hyung ấy có nét mặt và thái độ thế này cả.

Junsu khẽ nhếch môi:

“Kim Kibum. Em và cậu ta như thế nào rồi? Hyung không ngờ em có thể dễ dàng thay đổi như thế! Nếu vậy thì thà rằng em đừng bao giờ tỉnh lại!” Giọng nói và từng lời nói của Junsu như nhát dao đâm thẳng vào tim tôi.

Hyung ấy có biết là hyung ấy đang nói những gì hay không?

Thà ra tôi đừng bao giờ tỉnh lại.....? Tôi đã từng mong như thế. Tôi đã mong tôi biến mất cùng Jaejoong. Nhưng bây giờ thì thế nào?

“Hyung nói gì vậy?” Tôi hỏi lại và cố ngăn cho nước mắt không rơi. Hôm qua, tôi đã hứa với Jaejoong, rằng tôi sẽ không khóc nữa.

Nhưng

“Tại sao cứ phải là cậu ta? Cậu ta đã công em về? Hai người quan hệ đến đâu mà chúng tôi không biết?” Junsu hét lên.

Tôi không trả lời, cắn chặt môi để không phải bật khóc. Sau đó, Yunho và Yoochun chạy vào.

“Chuyện gì vậy?” Yunho lên tiếng và đến trước mặt Junsu, “Cậu lại gì thế? Hyung đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi?”

“Em không xứng đáng! Em hoàn toàn không xứng đáng, Shim Changmin!” Junsu gào lên và Yunho phải giữ hyung ấy lại.

Khung cảnh trước mắt tôi bắt đầu mờ đi. Yoochun hyung nói gì đó, Yunho hyung nói gì đó, tôi hoàn toàn không nghe thấy lời nào cả. Tất cả những gì còn lại trong đầu tôi chỉ là câu nói tôi hoàn toàn không xứng đáng với anh.

“Changmin!!!” Tôi nghe Yunho hyung gọi ngay khi quay lưng bỏ chạy.

Không xứng đáng....Không xứng đáng.....Hoàn toàn không xứng đáng.....

Tôi chưa bao giờ xứng đáng với tình yêu của anh cả!!! Chưa bao giờ...

“Shim Changmin!” Một bàn tay giữ tôi lại.

Là anh ấy. Tại sao lúc nào cũng là anh ấy? Tại sao lại xuất hiện ngay lúc này? Vì anh ấy mà Junsu mắng tôi.

Vì anh ấy mà tôi bị nói là không xứng đáng với Jaejoong. Và... cũng vì anh ấy mà tôi đã không thể bước qua ngưỡng cửa để đến với thế giới của Jaejoong....

“Bị sao thế?” Ánh mắt anh ấy đầy vẻ lo lắng.

“Liên quan gì đến anh?” Tôi gào lên, “Tất cả là tại anh! Nếu anh không xuất hiện thì tôi đã đến đó rồi. Nếu anh không xuất hiện thì tôi đã cùng Jaejoong ở một nơi khác rồi. Chính vì anh mà tôi không xứng đáng với Jaejoong! Tất cả là tại anh!!!”

Anh ấy vẫn im lặng nhìn tôi. Để tôi gào thét mắng chửi, tuyệt nhiên không nói một lời nào.

Tại sao???? Tại sao lại đối xử tốt với tôi như thế???? Tôi hận anh ấy!!!! Hận đến thấu xương!!!

“Tôi yêu cậu, Shim Changmin!” Anh ấy đột ngột lên tiếng.

Từng từ anh ấy thốt ra hết sức nhẹ nhàng, và đôi mắt anh ấy nhìn sâu vào mắt tôi. Tôi sững người mở to đôi mắt ướt nước nhìn anh.

Nhẹ nhàng đưa tay lau đi hai hàng nước mắt, anh khẽ cười:

“Tôi yêu em, thật đấy, Changmin à.”

“Anh... Anh... nói cái gì?”

“Tôi biết.” Anh cười nhẹ, “Jaejoong phải không? Uhm, vậy nên không cần em phải thích hay yêu tôi đâu. Chỉ cần em biết như thế là được rồi!”

“Anh... anh...” Tôi hoàn toàn trống rỗng, không biết nói gì. Nhưng...

Có một cảm giác rất kì lạ....

Từ đầu tôi đã biết, anh ấy ở bên tôi, luôn xuất hiện khi tôi cần, đó không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Nhưng....

Tình yêu của tôi dành cho Jaejoong, luôn ở đó, trong tim tôi. Rất rõ. Nó chưa hề phai nhạt dù chỉ một chút. Tôi chưa bao giờ quên Jaejoong. Dù là bao nhiêu thời gian đi nữa, cũng không thể nào quên.

“Về thôi, khuya lắm rồi!” Anh ấy nói và bước đi trước, hướng về phía nhà tôi.

Anh ấy dừng lại trước cánh cổng rào màu trắng rồi quay sang nhìn tôi, gương mặt không chút biểu cảm.

“Vào nhà đi!”. Đó là lời cuối cùng anh ấy nói với tôi. Sau đó, anh ấy quay lưng dậm bước đi tiếp con đường của mình.

Nhìn dáng anh ấy lặng lẽ trên con đường vắng, chợt lòng tôi nhói lên một nỗi đau kì lạ....

Đẩy cổng rào bước vào, vừa đến ngưỡng cửa, tôi đang nghe tiếng mọi người trong nhà vang ra. Có vẻ như việc nổi giận của Junsu lúc này vẫn chưa lắng xuống.

Là... lỗi của tôi, phải không????

“Em có thôi đi không??? Min còn có cuộc sống của chính nó nữa!” Tiếng Yunho hyung vọng ra đầy tức giận.

Đột nhiên, tôi không mở cửa nữa, tay tôi vẫn để yên trên nắm đấm và đứng yên lắng nghe.

“Nhưng Min đã phản bội Jaejoong! Nó đã yêu cậu ta!” Lần này là Junsu hyung cãi lại, giọng hyung ấy giống như đang khóc. “Jaejoong chỉ mới ra đi có nửa năm thôi! Chỉ mới nửa năm...”

“Dù là bao lâu thì hyung ấy cũng đã ra đi, Junnie à.” Yoochun hyung đáp lại nhẹ nhàng, “Min có quyền bước tiếp, nó không thể cứ sống mãi trong quá khứ được. Ba tháng đó chưa đủ sao? Chính Kibum đã kéo nó lại với chúng ta!”

“Nhưng...” Junsu hyung vẫn cố cãi lại, nhưng tôi nghe rõ hyung ấy đã bị tiếng nấc của chính mình chặn lại. “... nhưng... còn... Jaejoong.... Hyung ấy sẽ như thế nào?”

Sau đó là một khoảng im lặng kéo dài đến ngạt thở.....

Chuyện gì đang xảy ra ở đây???

Thậm chí cả khi tôi nghe từng câu từng chữ thì tôi vẫn không thể nào ý thức được việc gì đang xảy ra....

Chỉ là... nước mắt tôi lại rơi.....

Lần này, nước mắt tôi rơi không chỉ còn vì riêng anh nữa.... Mà còn vì tôi, vì Junsu và cả... vì anh ấy...

“Jinnie à...” Giọng Yunho hyung vang lên nhẹ nhàng, như một sự phá vỡ cái cảm giác căng thẳng này, “hyung biết em chỉ đang ích kỉ vì tình yêu mà em dành cho Jaejoong mà thôi...”

“Jaejoong... rất yêu Min...” Junsu hyung nói trong tiếng nấc, “rất yêu... rất yêu... Em.. không thể để mất Min, Jaejoong sẽ rất đau lòng...”

“Cho dù là vậy đi nữa... thì chúng ta hay cả Jaejoong cũng không thể giữ Min cho riêng mình mãi mãi được.”
Lần này là Chun hyung.

Bất giác tôi đẩy mạnh tay nắm cửa và cánh cửa mở ra. Trước mắt tôi, Junsu đang ngồi gục ở sàn nhà, Yunho và Yoochun hyung đang ôm lấy hyung ấy vỗ về. Junsu đang khóc, khóc rất nhiều, mắt hyung ấy đỏ hoe. Cả Yunho và Yoochun hyung cũng khóc....

Tất cả... tất cả đều là tại tôi...

“Minnie à...” Yoochun hyung hốt hoảng chạy lại chỗ tôi, lau đi nước mắt trên mặt tôi, “Em nghe cả rồi à?”

Tôi không trả lời hyung ấy và chậm chậm tiến đến bên Su hyung, khụy gối xuống trước mặt hyung ấy. Tôi đưa tay ôm lấy Junsu.

Hyung ấy thật ấm... Nhưng... hyung ấy đang run rẩy....

“Su à... em... xin lỗi...”

Junsu không nói gì cả. Nhưng tôi cảm nhận được vòng tay hyung ấy đang siết chặt lấy tôi....

15. Chương 15

Sau ngày hôm đó, tôi cố gắng tránh đến những nơi có thể gặp anh ấy... Kim Kibum, và đương nhiên tôi cũng không đến cả thư viện, và chúng tôi cũng trở về ngôi nhà cũ của mình. Nhưng cũng không biết là tình cờ hay thật sự như tôi mong muốn, tôi hoàn toàn không chạm mặt anh dù chỉ là tình cờ nhìn thấy trong sân trường.

Tôi không hiểu vì sao...?

Cuộc sống của tôi đã trở về quỹ đạo bình thường như trước kia... Không Jaejoong, và... không có cả anh ấy...

Junsu vẫn luôn chăm sóc tôi kĩ lưỡng, Yunho và Yoochun vẫn quan tâm đến tôi. Cuộc sống vẫn trôi qua như những bí kịch chưa từng một lần xảy ra vậy.

Chỉ là...Chỉ là... trong tôi luôn có một khoảng trống...Và nó ngày càng lan thật rộng...

Ngày hôm đó, khi Kibum nói rằng anh ấy yêu tôi... Tôi đã không cảm nhận được gì, dù chỉ một chút. Nhưng giờ đây, đâu đó trong cái khoảng trống ấy, tôi thấy có một nỗi đau...

Nó không đau đớn như những ngày đầu tôi đánh mất Jaejoong. Mà nó cứ âm ỉ kéo dài và... chưa bao giờ dứt...

Đó là gì...?

Những ngày này, tôi tự hỏi mình rất nhiều lần, tôi còn yêu Jaejoong hay không? Câu trả lời là có. Yêu rất nhiều, rất nhiều, chưa bao giờ phai nhạt. Thế nên tôi không thể nào yêu Kibum.

Nhưng...Sao lại có một nỗi đau tồn tại...?

Là vì tôi ích kỉ?

Tôi mất Jaejoong nên muốn có một ai đó để bám víu dù không hề yêu?

“Em sao vậy, Min?” Yoochun ngồi xuống cạnh tôi, khi một mình tôi ngồi thẩn thờ bên thành hồ bơi.

“Không có gì, hyung à.” Tôi cười nhẹ.

Yoochun cười, đưa tay xoa đầu tôi và nhìn lên bầu trời xanh kia...

“Có những thứ mất đi rồi thì không thể lấy lại được.” Anh ấy nói băng quơ, nhưng tôi hiểu anh ấy đang đề cập đến chuyện gì.

“Em biết, hyung à.” Tôi gật nhẹ và nhìn vào chính mình dưới làn nước xanh.

“Vậy nên, Min à, em phải biết quý trọng những thứ mình đang có!”

Tôi ngước lên nhìn hyung ấy. Vẫn nụ cười hiền lành quen thuộc.

“Junsu vốn không thể yêu người nào khác ngoài Jaejoong, vì thế cậu ấy khá là ích kỉ với em...”

“Vì em là người Jaejoong yêu nhất, phải không?” Tôi cười, nhưng rõ ràng đang cảm thấy chua xót từ tận đáy lòng.

Giá như năm ấy, người anh chọn là Junsu thì có lẽ anh sẽ không bị đối xử bất công như thế này. Junsu yêu anh bằng cả trái tim, không có anh, hyung ấy cũng sẽ không yêu bất kì ai. Còn tôi...

Tôi đang đứng giữa cái ngưỡng ích kỉ và sự phản bội.

Và... cái nào cũng là xấu xa...

Jaejoong à, sao anh lại yêu một người xấu xa như em?Lẽ ra... em phải là người biến mất... chứ không phải anh...

“Em biết gì không Min?” Yoochun hyung lên tiếng. Anh ấy nhìn vào xa xăm, gương mặt phẳng phất một nét buồn...

Tôi vẫn nhìn anh ấy chờ đợi...

“Jaejoong ấy...” Yoochun nói thật nhẹ, “ hyung ấy đã nói... ‘Min nhất định phải sống thật hạnh phúc.’”

Một cái gì đó vỡ òa trong tôi.

Hạnh phúc ư?Hạnh phúc ư?Đến lúc ấy rồi mà anh còn lo cho hạnh phúc của tôi ư?

Yoochun choàng tay ôm lấy tôi...

Cứ thế mà tôi khóc... Tôi lại khóc...

Hạnh phúc.... giờ đây, thậm chí tôi còn không biết nó đang ở đâu...

Min à, em nhất định phải sống thật hạnh phúc.

Vì anh sẽ tìm kiếm một thiên sứ thay anh để yêu em...

Mấy hôm sau tôi gặp Kibum khi anh ấy đi từ văn phòng ra. Tôi tính vòng đường khác hoặc xem như không thấy anh ấy. Nhưng Kibum đã giữ tôi lại.

“Nói chuyện một chút nhé?” Anh ấy mỉm cười.

Sau đó chúng tôi ngồi cùng nhau ở gốc cây lùn trước khi anh và tôi cùng ăn trưa. Chúng tôi cứ thế, không ai nói gì, chỉ là một khoảng không yên tĩnh chỉ có tiếng gió và những chiếc lá khô rơi rụng.

.....

.....

Đột ngột anh đưa tay chạm vào tóc tôi và lấy ra một chiếc lá vàng ươm hoàn hảo. Đặt chiếc lá lên môi, anh khẽ cười:

“Cho tôi chiếc lá này nhé?” Chết giọng trầm trầm vang lên ấm áp.

Tôi không hiểu vì sao, khi những cơn gió lồng lộng thổi trong cái lỗ hổng trong tôi lạnh lẽo thì anh ấy lại có thể làm nó dịu đi và có một cảm giác thật dễ chịu....

“Để làm gì?”

“Tôi sẽ mang về ép vào nhật kí và để nó mãi mãi ở đó.” Anh ấy cười và nhét chiếc lá thật cẩn thận vào túi áo.

Anh ấy không nhìn tôi nữa và tựa lưng vào thân cây nhìn lên bầu trời, miệng lẩm nhẩm một bài hát quen thuộc...

Đó là bài hát hôm đó tôi đã nghe...

“Trong thế giới giá lạnh này, anh sống mà không có giá trị gì đặc biệt.

Anh chẳng biết làm gì, chỉ biết khóc khi mình anh bước đi trên con đường tăm tối.

Anh chờ em từ lâu, từ lâu lắm rồi, mong chờ một ai đó giống như em.

Anh muốn trao cho sự cô đơn nơi anh.

Khoảng khắc vô tận của riêng anh, anh thầm cầu nguyện cho em...”

Tôi im lặng lắng nghe...

Giọng hát của anh ấy thật nhẹ và ấm, cứ như những chiếc lá lặng lẽ trôi theo từng ngọn gió....

“Chiều nay... tôi về Mĩ.” Anh nói, sau khi kết thúc bài hát.

Tôi cảm nhận một cái nhói đau từ sâu trong hư ảo...

“Uhm... như thế cũng tốt...” Tôi nói khẽ, thật khẽ, không để anh ấy nghe thấy.

Như thế cũng tốt mà. Tôi và anh ấy vốn không nên gặp nhau như thế này. Đáng lẽ ra anh ấy không nên xuất hiện bên cạnh tôi ngay từ đầu...

Nhưng tại sao....

Tại sao tôi lại cảm thấy mình như trống rỗng thế này....?

“Không có gì để nói với tôi à?” Anh cau mày nhìn tôi vẻ giận dữ. “Thế mà tôi cứ mong Changmin ít nhất sẽ chúc tôi lên đường bình an chứ?”

“VẬY... lên đường bình an...” Tôi nói khó khăn.

Anh bật cười khe khẽ, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc tôi và nhìn vào mắt tôi với ánh mắt thật dịu dàng.

“Hãy sống thật hạnh phúc nhé!”

Hãy sống hạnh phúc nhé...Hạnh phúc của tôi... đang ở đâu...?

16. Chương 16

Đừng khóc nữa, em à... Chẳng phải em đã hứa với anh là sẽ không khóc?

Đừng khóc nữa, em à... Hãy ngủ đi, rồi ngày mai, em sẽ tìm ra hạnh phúc của chính mình...

Tôi mở mắt ra khi trời đã sáng hẳn. Những tia sáng lấp lánh rơi vào phòng qua khung cửa, tôi vừa gặp Jaejoong trong giấc mơ...

Anh nhìn tôi mỉm cười và trao cho tôi một chiếc lá vàng. Chiếc lá giống hệt chiếc Kibum nhặt trên tóc tôi ngày đó....

“Changmin à, ngày mai em đi rồi, nhớ cẩn thận đấy!” Yunho vừa nói vừa đẩy li sữa về phía tôi.

“Vâng.” Tôi cười nhẹ.

Ngày mai tôi sang Mỹ tham dự cuộc thi Olympic toán ở California, các hyung ai cũng lo vì lần đầu tiên tôi ra nước ngoài một mình. Những lần trước đều có Jaejoong bên cạnh tôi...

Vì lúc nào Jaejoong cũng bên cạnh và bảo vệ, vậy nên tôi... tôi mất anh ấy...

“Minnie, coi còn thiếu thứ gì thì bảo hyung nhé.” Junsu nói khi ngồi xuống bên cạnh tôi.

Tôi và Junsu từ sau hôm đó gần như lúc nào ở bên nhau. Junsu yêu thương tôi, chăm sóc tôi từng tí một, giống như Jaejoong ngày ấy, nhưng lại là với tình yêu dành cho anh, chứ không phải dành cho tôi...

Kibum ra đi được hai tháng, và bây giờ là giữa mùa đông. Anh đi vào ngày đầu tiên tuyết rơi...

Chiều hôm ấy, khi tôi nhìn ra cửa sổ, tuyết rơi nhẹ nhẹ... Lòng tôi nhói đau...

Tôi chợt nhận ra từ sâu thẳm trong cái khoảng không trong mình, tôi không muốn anh ấy đi...

Nhưng... tôi có thể làm được gì chứ???

Tôi không thể chỉ ích kỉ cho riêng bản thân mình...

“Em sẽ tìm cậu ấy chứ?” Yoochun hỏi khi hai anh em ngồi ngoài ban công vào buổi tối.

“Tại sao ạ?” Tôi không nhìn hyung mà nhìn về khoảng sân rộng.

Tôi đang cố giấu đi sự bối rối trong mắt mình...

“Min à, từ ngày em không gặp cậu ấy nữa, tụi hyung gần em đủ để thấy em đang mất đi sự cân bằng đấy.”

Tôi im lặng... tôi đang cố tìm ra một lí do khác...

“Như thế là không công bằng với Jaejoong và anh ấy.”

“Có gì là không công bằng?” Yoochun hyung nói thật nhẹ, “Em chỉ là đang bước tiếp thôi, Min à. Jaejoong dù thế nào cũng chỉ cần em hạnh phúc, vì hyung ấy mà em mất đi hạnh phúc thì như thế mới là không công bằng.”

“Nhưng còn Kibum?” Tôi nhìn hyung, “Em không thể nói yêu anh ấy mà rõ ràng em chưa bao giờ hết yêu Jaejoong... Và mãi mãi cũng không thể hết yêu...”

Yoochun không nói gì nữa, hyung nhìn tôi bằng ánh mắt xen lẫn thương yêu và xót xa.

Hai tháng qua, vào những ngày tuyết rơi, tôi nhận ra rõ ràng... hết sức rõ ràng... chỉ có Kibum mới có thể thổi những làn hơi ấm áp vào cái lỗ hổng đang lỏng lẻo gió ấy...

Nhưng khi tôi quay đầu nhìn lại, cái tình yêu dành cho Jaejoong vẫn ở đó, chưa bao giờ biến mất. Và bản thân tôi cũng không bao giờ muốn nó biến mất. Nếu như cái tình yêu ấy biến mất, thì tôi thà rằng mình sẽ không bao giờ yêu nữa.

“Vậy thì... em hãy bảo Kibum chờ em đi. Cậu ấy nhất định sẽ chờ cho đến khi em có thể chấp nhận cả cậu ấy và tình yêu của hai người.” Hankyung hyung nói nhẹ nhàng.

Sáng sớm, tôi sang nhà của Hankyung và Heechul hyung để chào. Thời gian thuê nhà của Han hyung, chúng tôi đã được giúp đỡ rất nhiều. Và dường như hai hyung ấy cũng biết chuyện của tôi từ Kibum.

Han hyung đã nói như thế với ánh mắt rất dịu dàng và Heechul hyung ngồi bên cạnh đang mỉm cười. Đột nhiên, tôi nhận ra vì sao anh ấy là người nhẹ nhàng và ấm áp đến như thế...

“Còn anh ấy thì sao...?”

“Kibum... từ tận sâu trong lòng, nó yêu em và chấp nhận cả Jaejoong.” Heechul hyung cười nhẹ và đưa tay vuốt tóc tôi, “em trai hyung là người rất tuyệt vời, nó yêu em, yêu cả Jaejoong, với nó, tình yêu giữa em và Jaejoong là điều hoàn hảo nhất. Vậy nên, em đừng sợ mình ích kỉ, cứ hỏi nó rằng nó sẽ chờ em chứ.”

Nước mắt tôi lại rơi...

Máy bay cất cánh đầu giờ chiều hôm ấy mang theo trăm ngàn cảm xúc lẫn lộn trong tôi...

Khi tôi xuống máy bay là nửa đêm bên Mỹ, và sân bay lúc này vắng tanh. Vì là đội toàn quốc tế nên chúng tôi được đón tiếp khá nồng hậu và được đưa đến một khách sạn khá lớn của thành phố.

Trên đường đi, tôi thấy rõ thành phố này thực sự rất sầm uất và náo nhiệt, hơn Seoul rất nhiều. Có lẽ đó là một trong những điểm khác biệt giữa hai đất nước.

Liệu... anh ấy có thay đổi...?

Tôi suy nghĩ rất nhiều về những lời Yoochun hyung, Hankyung hyung và cả Heechul hyung nói.

Chờ đợi ư...? Như thế có ích kỉ quá không...?

Biết đến khi nào...?

Chiếc xe taxi chở chúng tôi dừng lại trước khách sạn. Đó là một khách sạn lớn, khi bước xuống xe, tôi... nhìn thấy anh ấy.

Anh ấy đứng trước cửa khách sạn, khoác chiếc áo khoác dài và đội mũ len, vừa thấy tôi, anh mỉm cười. Nụ cười dịu dàng quen thuộc...

Tim tôi lại nhói lên...

“Anh làm gì ở đây?” Tôi hỏi khi kéo hành lí đến chỗ anh.

“Vì Ho hyung rất lo nên bảo tôi đến đây chờ cậu.” Anh đáp, “Nhưng đến nơi bình yên là tốt rồi. Nhớ gọi về cho mấy hyung nhé. Tôi về đây!”

Anh nói, vỗ vỗ vai tôi thân thiện rồi ngoắc một chiếc taxi khác và rời đi. Anh bỏ đi thật thoải mái, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra giữa chúng tôi vậy...

Tại sao vậy?

Gió vẫn thổi... tôi cảm thấy cả người mình lạnh cóng, nhưng không phải vì gió...

Tôi lưu lại Santa Monica chừng bốn ngày. Một ngày chuẩn bị, hai ngày thi và ngày cuối cùng là nghỉ ngơi. Và đã trôi qua ba ngày, đội tuyển Korea của chúng tôi đoạt giải nhì, dấu sao cũng là một niềm vinh dự. Tôi không hề gặp anh trong suốt ba ngày này, và có lẽ anh cũng sẽ chẳng đến gặp tôi.

Còn tôi... không đủ can đảm để tìm đến anh...

Vậy nhưng... khi ra sân bay trở về, anh đã đứng đợi tôi. Và vẫn nhìn tôi cười nụ cười ấm áp ấy...

“Về mạnh khỏe nhé. Hỏi thăm mấy hyung giùm tôi.” Anh ấy nói.

Chúng tôi đứng đó, giữa sân bay đông người, nhưng khoảng không quanh chúng tôi lại vô cùng tĩnh lặng. Giống hệt như mỗi khi chúng tôi gặp nhau trước kia.

“Kibum à...” Tôi cuối cùng cũng lên tiếng.

Anh ấy không trả lời mà vẫn nhìn tôi chờ đợi. Cảm giác như anh ấy luôn chờ đợi tôi như thế...

“Nếu... nếu như tôi không thể nào buông tay Jaejoong... thì thế nào?”

Anh chợt cười, nụ cười vô tư như trẻ con:

“Thì tôi sẽ ôm lấy Changmin và cả Jaejoong nữa. Jaejoong trong tim Changmin, còn Changmin và Jaejoong trong tim tôi...” Anh hơi ngập ngừng và nhìn vào tôi, “...chúng ta sẽ ở bên nhau... được không?”

Tôi khẽ cười...

Jaejoong à, anh trên thiên đường mang anh ấy đến cho em phải không?

Anh muốn em dùng tình yêu còn lại của mình để yêu anh ấy phải không?

Anh muốn anh ấy thay anh để yêu em hết quãng đời còn lại phải không?

“Vậy thì... hãy đợi tôi nhé?” Tôi nói, thật khẽ.

Cùng với nụ cười vẫn ở trên môi, anh gật nhẹ đầu.

End of Changmin's POV.

17. Chương 17

Changmin trở về Hàn Quốc với một tâm trạng nhẹ nhõm hơn. Nhưng cậu không biết mình phải đối mặt với Junsu thế nào...

Yunho đón cậu ở sân bay. Vừa gặp cậu, anh ấy đã ôm chầm lấy cậu thật chặt, giống như cậu đi rất lâu rồi vậy.

“Mới mấy ngày mà em gầy xuống rồi, Min.” Yunho vừa nói vừa đưa tay bẹo má cậu, “Về nhà bảo Junsu nấu gì cho em ăn nhé?”

Nói rồi Yunho một tay kéo vali, một tay nắm tay cậu kéo đi. Nhưng cậu giữ anh lại:

“Hyung à...” Changmin nói khẽ, “... em... đã hỏi anh ấy... sẽ đợi em chứ...”

Yunho quay lại nhìn cậu, đôi mắt mở to như chờ đợi phần tiếp theo của câu nói.

“Anh ấy... đã đồng ý...”

Đến đây Yunho mỉm cười:

“Thế thì tốt quá rồi.”

Phải! Như thế thì tốt quá rồi...

Làm sao trên thế giới này có ai có thể yêu một người mà chấp nhận luôn cả tình yêu trước kia của người đó chứ?

Nhưng... vấn đề hiện giờ chỉ là cậu đến bao giờ bản thân cậu có thể chấp nhận anh ấy mà thôi.

Junsu ngồi trầm ngâm bên bàn ăn suốt từ lúc cậu kể mọi chuyện cho anh và Yoochun nghe, cặp lông mày anh hơi cau lại. Thái độ của Junsu làm Changmin cảm thấy lo lắng. Cậu biết chắc Junsu sẽ hận cậu lắm, bởi vì, người Junsu yêu nhất trên đời này là Jaejoong. Từ ngày trước, Changmin đã biết điều đó...

Vậy nên... khi đối mặt với Junsu, cậu luôn có một cảm giác tội lỗi không thể nào xóa bỏ được.

“Su hyung à...” Changmin ngồi xuống bên cạnh và nắm lấy tay Junsu.

Junsu quay sang nhìn cậu, đôi mắt mở to không gọn chút xúc cảm nào.

“Có một điều... em có thể cam đoan với hyung rằng sẽ không bao giờ em hết yêu Jaejoong hyung...” Changmin cười nhẹ, trong đầu cậu lại hiện ra hình ảnh Jaejoong đang mỉm cười với mình.

“Vậy sao? Còn cậu ta thì sao?” Junsu nhếch môi.

“Em... cũng không biết...” Changmin bối rối, “nhưng... nếu đó là tình yêu làm tổn thương đến Jaejoong hyung, làm vỡ tan tình yêu giữa em và anh ấy, vậy thì thà em từ bỏ...”

Junsu vẫn nhìn cậu chờ đợi một câu trả lời.

“Hyung à, em yêu Jaejoong, em cũng yêu Kibum. Nhưng đó là hai tình yêu hoàn toàn khác nhau. Em mãi mãi không bao giờ hết yêu Jaejoong. Chờ đợi... chỉ là chờ đến một ngày em có thể nói rằng em chấp nhận Kibum mà thôi...” Rồi cậu ôm lấy Junsu, “... vậy nên hyung à... đừng căm ghét em nhé. Em và hyung, chúng ta chỉ có thể yêu Jaejoong đến hết đời thôi. Nhưng... phần còn lại của quãng đời, em phải nhờ hyung thay em yêu anh ấy trọn vẹn vậy...”

Nước mắt Changmin rơi thấm qua vai áo Junsu, cậu cũng cảm nhận được vai áo mình đang ướt. Changmin cảm nhận được Junsu cũng đang xiết vòng tay, ôm lấy mình. Anh ấy đang khóc, nhưng anh ấy không còn run rẩy nữa...

“Em xin lỗi... và...cảm ơn, Su à...” Cậu thì thầm.

“Hyung... xin lỗi, Min à...” Giọng Junsu nghẹn ngào.

Đêm hôm ấy tuyết lại rơi, nhưng nhẹ nhàng như những cánh hoa trắng bay giữa bầu trời đêm xanh thẫm...

Kibum quay lại Hàn Quốc ba tháng sau đợt Changmin đến Cali. Cậu chỉ báo cho Heechul và Han hyung của mình mà không nói gì với Changmin, dù hai người trong ba tháng đó vẫn hay liên lạc với nhau.

Một sự bất ngờ ư? Cũng có thể cho là như thế. Nhưng đơn giản là Kibum muốn gặp cậu mà thôi.

“Về đợt ngọt thế này... aish... làm hyung chẳng chuẩn bị gì cả.” Heechul hyung làu bàu.

“Thì em nhớ hyung nên về mà.” Kibum cười và đưa tay ôm lấy hyung mình. “Mà hyung cần gì phải chuẩn bị cái gì chứ?”

“Em ở bao lâu?” Hankyung hỏi khi đưa cho cậu đĩa trái cây.

“Em cũng không biết nữa, hyung à.” Kibum cười nhẹ.

Kibum đã nói là sẽ chờ Changmin. Cậu sẵn sàng chờ cho đến lúc nào Changmin quay lại thì thôi. Vậy nên, nếu lần trở về này, Changmin vẫn chưa sẵn sàng thì cậu sẽ lại tiếp tục ra đi. Cậu biết, Changmin cần có một không gian trống để suy nghĩ về tình cảm của mình.

Kibum đã chứng kiến Changmin đã vì Jaejoong mà đau khổ thế nào. Cậu hiểu, một tình yêu như thế thì không thể biến mất được. Cậu ngưỡng mộ và tôn trọng tình yêu ấy. Vậy nên, dù thế nào, chỉ cần là Changmin muốn, cậu sẽ chấp nhận.

“Hai đứa thế nào rồi?” Heechul hyung hỏi.

“Vẫn liên lạc. Nhưng Changmin không biết em đã về Hàn.” Cậu cười.

Hai hyung không nói gì, chỉ vỗ vai cậu động viên.

Tất cả chỉ còn là vấn đề thời gian....

Sáng sớm hôm sau, cậu đến nhà Han hyung, lúc này đang bỏ trống và nhìn lên khung cửa sổ quen thuộc. Hai cánh cửa khép chặt, im ắng nhưng vẫn làm cậu nhớ đến những lần ngắm nhìn Changmin với đôi mắt xa xăm buồn thẫm. Cũng tại khung cửa sổ này, lần đầu tiên cậu đưa tay nín giữ một thứ vô cùng quan trọng với mình...

Changmin...

Lúc này đây, khi rất nhiều chuyện xảy ra và rất nhiều thời gian đã trôi qua, cậu tự hỏi, cái ngày cậu nhìn thấy Changmin ở bệnh viện... liệu có phải là một sự tình cờ?

“Kibum?” Changmin ngạc nhiên khi thấy Kibum đứng trước căn hộ quen thuộc.

Kibum thôi không nhìn lên cửa sổ nữa mà nhìn sang Changmin, mỉm cười:

“Lâu quá không gặp.”

“Anh về khi nào vậy?” Changmin vẫn chưa hết ngạc nhiên.

“Hôm qua, không kịp báo cậu biết. Xin lỗi.” Kibum đáp với chất giọng trầm đến nhẹ hẫng của mình.

Changmin nhìn cậu một lúc rồi mỉm cười:

“Mừng anh đã về.”

Một cảm giác ấm áp len lỏi giữa hai trái tim vào ngày cuối đông...

Cả hai ngồi cạnh nhau trên chiếc xe buýt ngày xưa. Changmin nhìn ra cửa sổ như những ngày Kibum đi theo sau cậu.

“Về bao lâu?” Changmin lên tiếng và quay lại nhìn Kibum.

“Chưa biết.” Kibum cười, tựa đầu ra sau.

Changmin khẽ gật đầu rồi lại nhìn ra cửa sổ. Cậu biết, Kibum trở về để nhận câu trả lời của cậu. Và chỉ cần cậu nói rằng câu trả lời vẫn chưa có, thì chắc chắn anh sẽ lại ra đi để cậu có thể tiếp tục yên tĩnh một mình.

Nhưng...

Mắt vẫn nhìn ra cửa sổ, Changmin nắm lấy tay Kibum, đan những ngón tay mình vào tay anh.

Một cái siết khẽ...

Cảm giác ấm áp của mùa xuân đang lan dần trong không gian...

Những đóa hoa đầu tiên của năm bắt đầu hé nụ...

Nếu như tình yêu là một đóa hoa...Thì tình yêu của em đang là một nụ hoa...Vậy nên, em à... hãy tạo ra một đóa hoa mới thật đẹp nhé!

18. Chương 18

A/N: nếu muốn dừng thì dừng ở đây. Đọc tiếp đừng hối hận. >

Thời gian thấm thoát trôi qua, Kibum và Changmin đã ở bên nhau vừa tròn ba năm tính từ ngày Changmin nắm lấy tay anh trên chiếc xe buýt kỉ niệm. Và nói về kỉ niệm, giữa Kibum và Changmin thật sự có quá nhiều kỉ niệm để nhớ. Tất cả giống như một giấc mơ vậy.

Có những điều trong cuộc sống ta không thể nói đó là định mệnh hay sự tình cờ được. Nhưng với Kibum, việc gặp được Changmin là một định mệnh.

[Thế hai đứa tình chừng nào về?] Giọng Heechul văng vẳng ở đầu dây bên kia.

“Hai ngày nữa ạ.” Kibum mỉm cười, ôm lấy Changmin đang ngồi trong lòng mình.

[Nhà Yunho biết chứ?]

“Biết rồi ạ. Hyung ấy và Yoochun hyung sẽ đón tụi em. Nên hyung không cần ra đâu.”

[Ừ. Vậy nhé.]

Heechul tắt máy. Kibum phì cười đặt điện thoại xuống, tựa cằm lên vai Changmin:

“Về Hàn, việc đầu tiên là chúng ta đến thăm hyung ấy, nhé?”

Changmin quay lại nhìn Kibum âu yếm:

“ Cảm ơn hyung, Kibum.”

“ Sao lại cảm ơn?” Kibum bật cười, “ vì cái gì chứ?”

“ Vì tất cả.” Changmin cười nhẹ và đặt lên khoe môi người yêu một nụ hôn.

Kibum đã thực hiện được lời nói của mình ba năm về trước. Cậu đã dang rộng vòng tay đón nhận Changmin cùng với tình yêu không thể biến mất của mình. Không chỉ có thế, cậu còn mang lại cho Changmin những thứ mà Changmin nghĩ rằng mình đã đánh mất mãi mãi...

Hạnh phúc đánh mất đã được tìm lại...

Giờ đây, trong tim Changmin, Jaejoong là một người mà cậu không thể nào ngừng yêu.

còn Kibum là người mà cậu không chỉ không thể ngừng yêu, mà còn là người không thể mất.

“ Em yêu anh...” Changmin nói khẽ và tựa đầu vào vai Kibum, êm đềm...

Kibum cười nhẹ, hôn lên mái tóc nâu bồng bềnh...

Trở về Hàn Quốc sau ba năm, hai người nắm chặt tay nhau đứng trước tấm bia mộ khắc tên người đưa cả hai đến với nhau. Khung cảnh trong nghĩa trang vẫn xám và ảm đạm như nó vốn thế, nhưng hôm nay, có chút ánh sáng ấm áp từ bầu trời lãng đăng mây kia. Có lẽ là do mùa xuân đang đến...

“ Cảm ơn anh, Jaejoong.” Kibum thì thầm thật khẽ.

“ Anh nói gì thế?” Changmin nhìn cậu.

“ Không có gì.” Kibum mỉm cười, “ mình về thôi, mấy hyung đang đợi.”

Changmin gật đầu và cả hai dắt tay nhau ra về. Changmin không quên quay lại mỉm cười nói hai từ ‘tạm biệt’ với Jaejoong.

Khi hai người đi được một quãng, từ sau bụi cây cạnh bia đá, một chàng trai trong trang phục trắng bước ra, vẫy tay và nở nụ cười xinh đẹp:

“ Hạnh phúc nhé!”

Đường phố Seoul lúc tan tầm đông đúc và chật chội, cả hai xuống taxi khi cảm thấy không thể nhích thêm một chút nào trong đám kẹt xe này. Hai người ghé vào một tiệm bán thức ăn để mua thêm về góp vào buổi tiệc sum họp mà năm hyung chuẩn bị ở nhà.

“ Min à, em qua bên đường trước đi, anh ghé vào mua thêm một ít kimpack rồi qua sau!”

Changmin mỉm cười gật đầu.

Trong cuộc sống, có những chuyện xảy ra mà ta không thể nói đó là tình cờ hay định mệnh...

Kibum vẫy tay với Changmin và bước đi khi đèn đường chuyển xanh. Anh hòa vào đoàn người nhưng vẫn nhìn thấy rõ người yêu của mình đang chờ đợi...

Sợi dây có chiếc nhẫn trong cặp nhẫn đôi trên cổ rơi xuống, Kibum cúi xuống nhặt, và một chiếc xe buýt trở tới...

Trong tim cậu, Jaejoong là người không thể ngừng yêu; Kibum là người không chỉ không thể ngừng yêu, mà còn không thể mất...

Trước mắt Changmin là một màu đỏ thắm và gương mặt Kibum đang nhìn cậu mỉm cười...

Tất cả ngay sau đó bị nhấn chìm trong bóng đêm tối đen...

“ Min à, ăn chút gì nhé em?” Yoochun đỡ cậu ngồi dậy và đút từng muỗng cháo cho cậu.

“ Hyung à, Kibum đi đâu mà mãi chưa về?” cậu nhìn anh mình với đôi mắt mở to.

“ Kibum... cậu ấy đi mua đồ, về ngay ấy mà!” Yoochun ghen ngào đáp.

Cậu khẽ cười, gạt tay Yoochun ra và tiến đến bên cửa sổ, lầm nhảm hát...

“Trong thế giới giá lạnh này, anh sống mà không có giá trị gì đặc biệt.

Anh chẳng biết làm gì, chỉ biết khóc khi mình anh bước đi trên con đường tăm tối.

Anh chờ em từ lâu, từ lâu lắm rồi, mong chờ một ai đó giống như em.

Anh muốn trao cho em sự cô đơn nơi anh.

Khoảng khắc vô tận của riêng anh, anh thầm cầu nguyện cho em...”

Cậu không khóc. Nước mắt cậu đã không còn rơi nữa.

Cậu luôn cười. Từ ngày có anh, cậu luôn cười...

“Như thế không ổn chút nào...” Junsu lo lắng.

“Nhưng biết thế nào?” Yoochun thở dài.

Cả hai vừa cho Changmin uống thuốc và khi yên tâm là cậu đã ngủ mới trở xuống nhà.

“Thế nào rồi?” Yunho hỏi khi mở cửa vào, theo sau là Heechul và Han Kyung.

Gương mặt Heechul hốc hác hẳn trong cả tháng nay.

“Hyung không sao chứ?” Yoochun lo lắng hỏi, “uống thuốc nhé?”

“Không. Hyung ổn.” Heechul lắc đầu, “vấn đề là thằng Min đấy.”

“Cả tháng nay, nó cứ thế. Không hề giống như... lúc Jaejoong...” Junsu dừng câu nói và nhìn lên lầu với đôi mắt nặng trĩu lo âu.

Anh đang chơi trò đuổi bắt với em phải không, Kibum? Anh ngốc lắm, em đã thua Jaejoong, vậy nên, em sẽ không thua anh đâu! Vì em là Shim Changmin mà!

.....

.....

Kibum à, Changmin của anh nhớ anh lắm. Mau về với em đi!

Em đếm nhé, đếm đến một trăm mà anh không xuất hiện, em sẽ giận anh. Thật đấy!

....

.....

Một..

Hai...

Ba...

Bốn...

Năm...

...

...

...

Chín mươi tám..

Chín mươi chín...

Một trăm...

.....

.....

Em biết mà! Em biết anh không thể không có em mà!

Anh ngốc lắm! Anh có đi đến đâu thì em cũng sẽ tìm ra anh mà.....Kim Kibum....

“Min à...” Junsu mở cửa phòng nhưng không thấy Changmin trên giường.

Một cảm giác bất an dấy lên...

Cánh cửa sổ mở tung...

Lê từng bước nặng nề đến bên cửa sổ... Tim Junsu thất lại khi ở đó... dưới bể bơi, Changmin đang nở một nụ cười hạnh phúc...

“Min à...” Nước mắt anh nổi nhau rơi xuống.

Changmin thấy mình đứng trong một khoảng không màu trắng. Từ phía xa kia, Jaejoong và Kibum đang nhìn cậu mỉm cười. Kibum đưa tay cho cậu. Cậu đi thật nhanh, về phía anh, nắm lấy tay anh. Bàn tay vẫn thật ấm áp như ngày nào, anh siết nhẹ tay cậu và ôm cậu vào lòng.

Jaejoong nhìn cả hai cười thật dịu dàng...

“Hãy hạnh phúc nhé!”

Rồi cậu và anh nắm tay nhau đi về phía chân trời ánh sáng ấy...Không biết nơi tận cùng đó như thế nào, nhưng chỉ cần cả hai ở bên nhau thì nơi đó sẽ là nơi hạnh phúc...

Đám tang diễn ra thật đơn giản, và kết thúc trong vòng ba ngày. Chỉ trong một tháng ngắn ngủi, mọi người mất đi hai người thân thiết nhất. Thật sự không biết nên nói đó là một nỗi đau hay một niềm an ủi...

Junsu ngồi lặng lẽ trên ban công, cậu vẫn im lặng suốt từ ngày phát hiện Changmin đắm mình trong bể bơi. Cậu không biết mình phải tỏ ra như thế nào... Hạnh phúc khi Changmin tìm lại được người cậu yêu? Hay đau khổ vì người duy nhất mang hình ảnh của Jaejoong đã biến mất mãi mãi?

“Em ấy đang rất hạnh phúc...”

Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai làm Junsu giật mình. Trước mặt cậu là một Jaejoong hoàn hảo, như thể anh chưa từng biến mất.

“Cảm ơn vì những gì cậu đã làm cho hyung và Min.” Jaejoong mỉm cười.

“Là... là... hyung thật sao?” Junsu mấp máy môi và đưa tay chạm vào gương mặt anh. Cậu muốn chắc rằng mình không phải đang mơ.

“Xin lỗi vì không thể yêu cậu, vì... trái tim tôi đã thuộc về Min.” Jaejoong vẫn cười và vuốt nhẹ gương mặt Junsu, “nhưng, từ bây giờ, tôi sẽ luôn ở bên cậu.”

“Như thế là đủ lắm rồi.” Junsu cười nhẹ.

Mùa xuân đã đến, những đóa hoa bắt đầu nở rộ. Có những loài hoa sẽ mau chóng tàn phai. Nhưng cũng có những loài hoa sẽ không bao giờ lụi tàn...

Đó là loài hoa tình yêu được gieo trồng bởi những thiên sứ...

Người yêu thiên sứ...Ở một nơi nào đó trên bầu trời xanh thẳm kia, có hai người đang hạnh phúc bên nhau ngắm nhìn những người mình yêu thương sống thật vui vẻ....

End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/angel-lover>